ATEITIS

1959, NR. 5
GEGUŽIS

ATEITIS eina nuo 1911

KATALIKIŠKOJO JAUNIMO ŽURNALAS

1959 METAI Nr. 5

GEGUŽIS—MAY

☆

Redaktorius — Paulius Jurkus

REDAKCIJOS KOLEKTYVAS — Danutė Aleksandravičiūtė - Bobelienė, Gintrė Banaitytė, Sigitas Leimonas, Gediminas Naujokaitis.

Visą spausdinamą medžiagą redakcija taiso savo nuožiūra. Nepanaudoti straipsniai grąžinami autoriui prašant.

Administratorius — Kun. V. Dabušis

Redakcijos ir administracijos adresas:

ATEITIS, 916 Willoughby Avenue, Brooklyn 21, N. Y., U. S. A.
Tel.: GLenmore 2-2923

Prenumerata metams $5.00 pagal JAV dol. kursą

Garbės prenumerata metams $10.00

Atskiro numerio kaina 50c.

☆

LITHUANIAN CATHOLIC YOUTH MAGAZINE

Published monthly, except July and August, by the Lithuanian Catholic Youth Association.

"A T E I T I S"

916 Willoughby Ave., Brooklyn 21, N. Y.

Subscription $5.00 per year

Single copy 50c.

☆

Second-class postage paid at Brooklyn Post Office

TURINYS

S. S.
Po šokančios saulės ženklu 113

Ričardas Ukrinas
Mano meilė 114

Alfa Sušinskas
Kiekvienas yra reikalingas 115

Tiva
Lyg paklydęs paukštis (eil.) 116

G. Banaitytė
Atpildas 117

Rita Durickaitė
Tėviškė Milašiaus poezijoje 120

Daina Skirmuntaitė
SAS ideologiniai pasiruošimo kursai 123

P. Kaufmanas
Praplėskime mūsų širdis (SAS kursai) 125

Dalia Prikockytė
Tebūnie dienos ilgos (eilėraščiai) 130

Danutė Vebeliūnaitė
Ar ne?, Ir tau ir man (eil.) 132

Viktorija Skrupskelytė
Revoliucija Dijone 132

Jonas Šoliūnas
Daiktai ir žaizdos (eil.) 133

Romualdas Kisielius
Naktis (eil.) 135

Per prizmę
Vytenis — Ateitininkiškojo gyvenimo aktualijos 136

Sportas
Ed. Šulaitis — Iš praeities ... stiprybė 137

Atskleista knyga
L. Augštys — Sužeisti žmonės 138

Vardai, įvykiai, idėjos 139

Studentų Ateitininkų Sąjungoje 141

Moksleivių Ateitininkų Sąjungoje 142

Kreivos šypsenos 144

Šachmatai ..... Viršelio III psl.

Viršelyje — Prie krepšinio lentos. Nuotr. Vytauto Valaičio.

PO ŠOKANČIOS SAULĖS ŽENKLU

FATIMOS kalvotoje apylinkėje, kur šiandien stovi didinga Marijos Apsireiškimo bazilika, 1917 spalio 13 plyname lauke stovėjo minia žmonių — arti 100,000. Dangus buvo debesuotas ir niaurus, pratrūkęs sodriu lietumi. Staiga viskas nušvito, pasirodė skaidri ir blizgi saulė. Ji sukosi, leidosi žemyn ir kilo augštyn, skleisdama įvairiaspalvius spindulius, kurie pasakiškai nudažė dangų ir žemę. Žmonės apstulbę ir įgąsdinti, kad saulė nekristų, suklupo melsdami: "Viešpatie, pasigailėk!".

Tuo stebuklu buvo patvirtinti Marijos apsireiškimai, įspėjimai ir prašymai, pareikšti trims Fatimos piemenukams. Kodėl ne kuriuo kitu, o šokusios saulės stebuklu? Šiandien tai galime labiau suprasti, negu prieš 42 metus, kada tą pačią dieną ir tais pačiais metais įvyko du reikšmingi atsitikimai.

1917 gegužės 13 Maskvoje

Marija Aleksandrovna, susikvietusi vaikus, kurių buvo arti 200, mokė juos katekizmo. Mažesnieji glaustėsi prie jos kelių, klausydamiesi Kristaus gyvenimo pasakojimų. Staiga už durų pasigirdo šūkavimai ir bildesys. Durim prasivėrus, į bažnyčią šuoliu sujojo kazokai. Pasiskleidę po bažnyčią, jie daužė altorius ir statulas, kapojo paveikslus, trypė kielikus su Švenčiausiu. Vaikai išsilakstė klykdami. Marija Aleksandrovna, susiėmusi už galvos, nesavu balsu šaukė. Ji nežinojo, kad miestas buvo "valomas" nuo priešrevoliucinio "elemento"; jo buvo jieškoma ir bažnyčiose bei cerkvėse. Nuėjusi į miesto komitetą, Marija tarėsi turinti pranešti kaip liudininkė, kas yra atsitikę. "Baisus dalykas yra įvykęs mano akyse, — aiškino ji vyresniajam. — Raiti kareiviai išniekino bažnyčią, mirtinai sumindžiojo keletą vaikų". Pažiūrėjęs skersom tasai, kuris po keletos mėnesių atsistojo bolše-

LIETUVOS
NACIONALINĖ
M. MAŽVYDO
BIBLIOTEKA

vikų revoliucijos priekyje, atsakė: "Aš tai žinau, aš juos ten pasiunčiau". Marija Aleksandrovna kalbėjosi su Leninu.

1917 gegužės 13 Fatimoje

Kitame Europos kontinento gale, Portugalijoje, tą patį vidurdienį, trys piemenukai — Liucija, Jacinta ir Pranukas — išvydo dangiško grožio Mergelę, kurios veidas švietė kaip saulė. Liucija įsidrąsinusi paklausė: "Iš kur atėjote?" Apsireiškusi atsakė: "Atėjau iš dangaus... Atėjau prašyti, kad čia ateitumėte tą pačią dieną ir valandą per šešis mėnesius. Spalio mėnesį pasakysiu, kas esu ir ko noriu".

Spalio mėnesį anas vyras, kuris buvo įsakęs niekinti bažnyčias, suteptas nekaltų vaikų krauju, pasiekė savo laimėjimo.

Spalio mėnesį Marija užtikrino, kad tas kruvinas laimėjimas, bausmė už žmonių kaltes, praeis: "Rusija atsivers ir pasauliui bus suteikta taika". Bet tai tegali įvykti tiktai per maldą ir atgailą.

1960... ? mėn... ? d.

Ligi šiol mūsų atgaila ir maldos, gal būt, dar nėra pakankamu Dievo įrūstinimo permaldavimu, jei žmonija tebekenčia bolševizmo persekiojimą ir grėsmę, iškentusi baisų praėjusį karą. Fatimos apreiškimuose praėjęs karas buvo užsimintas, kaip Dievo bausmė. Ar laukiame dar didesnės — niekas nežino.

Viena Liucijai apreikšta paslaptis dar nepasakyta, bet ji turinti paaiškėti 1960 metais. Kas ji yra: dar didesnis komunizmo išsiplėtimas, dar baisesnis karas? Ar Dievo pasigailėjimo valanda?

Vysk. Fulton J. Sheen, rašydamas apie saulės stebuklą, pastebi: "Ar tai turi reikšti dieną, kada žmogus, pasigriebęs iš saulės atominę jėgą, nušvies skaidriau visą pasaulį, ar atominėm bombom nušluos jį dideliu sunaikinimu?... Nieko nežinome... Viena tėra tikra, kad mūsų viltis negęsta, kol regime danguje Motiną, kuri stovi ant mėnulio su žvaigždžių vainiku ir saule viršum galvos. Dangus nėra prieš mus, kol viešpatauja Dangaus Karalienė".

Ko iš mūsų nori?

Aną saulės stebuklo dieną Dievo Motina aiškiai išreiškė savo norą: "Žmonės turi pakeisti savo gyvenimą ir prašyti kalčių atleidimo... Neturi ilgiau įžeidinėti Viešpaties, nes Jis perdaug įžeidinėjamas".

Kiekvienam patartina plačiau pasiskaityti apie Marijos apsireiškimus Fatimoje. Ten ras, ką turi daryti, kad patenkintų Dievo Motinos prašymus.

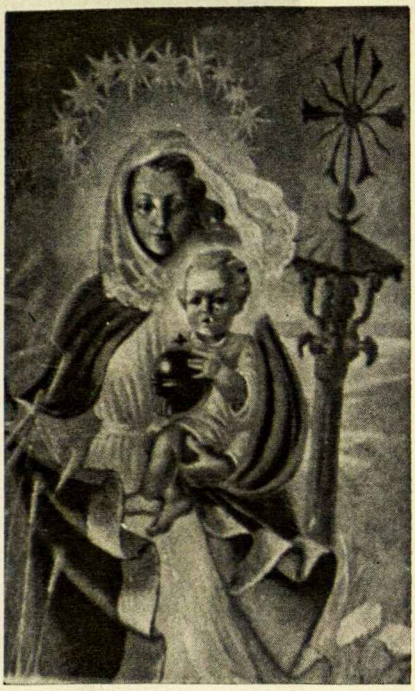

Lietuvos laukų Madona — dail. V. Stančikaitės paveikslas

MANO MEILĖ

RIČARDAS UKRINAS

MANO meilė yra graži jauna poezija. Ji jauna kaip pirmas pavasario drugelis, graži lyg pirmieji obels žiedai. Ne apie turtus pasaulio parašyta, ne karai baisieji minimi joje, tik apie gegužį tylų, tyrą kvapą žydinčių gėlių, ir tą motiną brangiausią aš tenai randu.

Ir joje yra malda į Mariją, kad ji sergėtų šalį pavestąją, kur prie kryžkelės kryžius iš ąžuolo sukaltas, kur daržely rūtų Rūpintojėlis žvelgia žemyn, kur, atsimenu, vakarais po sunkaus darbo pasigirsdavo dainos ir svirties aidai; tėviškėje, mano gimtojoje, gegutė sodo pakrašty ir vyturys laukuose. Tenai sekmadienį iš ryto varpas plaukė toli toli ir kvietė prie tavo kojų, o Marija.

Ir iš čia mūsų maldos ir giesmės skrenda į tenai, kad vėl gegužis lietuviui būtų laisvas ir gražus.

LIETUVA MARIJOS ŽEMĖ. Taip pavaizdavo Rochesterio, N. Y. lietuvių jaunimas. Stovi: Aloyzas Juodvalkis, živilė Vitkutė, Marytė Poškutė ir Reginaitė; sėdi Nelė Jurkutė ir J. Vitkutė.

KIEKVIENAS YRA REIKALINGAS

ALFA SUŠINSKAS

ŽMOGUS gimdamas atsineša su savimi gabumus, kurie yra jame pasaulio Kūrėjo įdiegti.

Kiekvienas yra Viešpaties skirtas atlikti gyvenime savo pareigą, kurios niekas kitas negali už jį atlikti.

Dievo plane nėra nereikalingų ir nereikšmingų žmonių, ir Jo akyse jie yra tiek verti, kiek gerai jie atlieka savo žemiškąją paskirtį.

Jei kiekvienas žmogus visur ir visada būtų savo vietoje ir atliktų savo žemiškąją paskirtį, tada tarp žmonių viešpatautų palaiminga darna.

Žmogaus vertė pareina ne tiek nuo to, kokį darbą jis dirba, kiek nuo to, kaip jis dirba, kaip savo pareigas gyvenime atlieka.

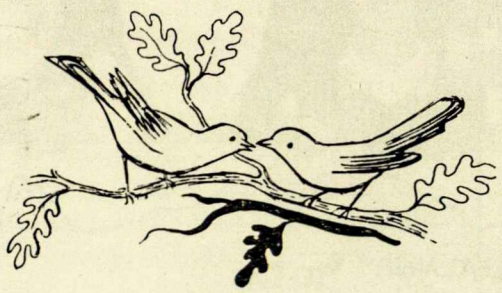

— — — — —

LYG paklydęs paukštis,
Tu atskridai į mano sodą.
Nusišypsojai.
Nematomos lūpos
Pabučiavo širdį.
Skaudžiai suvirpėjo
Mano jausmų stygos
Džiaugsmo dainos aiduose.
Aš pamiršau gyvent,
Skaičiuoti laiko dūžius...

Vaivorykštė sudužo.
Tu išėjai.
Palauk, keleivi! Sugrįžk...
"Sugrįžk" — kartojo širdies balsas...

TIva

Vadinami žymieji žmonės gali būti tokie tik dėl vadinamų nežymiųjų buvimo — dėl šių darbo ir prisidėjimo, bendradarbiavimo: žymiųjų nebūtų be nežymiųjų ...

Ir geriausi inžinieriai nesukurtų nuostabiųjų technikos kūrinių, jei nebūtų vadinamųjų eilinių sąžiningų darbininkų, kurie patį darbą atlieka; ir gabiausi chemikai nepagamintų įvairių gaminių iš anglies, jei nebūtų angliakasių; kad laikrodis eitų, ir pati nežymiausia, menkiausia jo dalelė yra tiek pat svarbi, reikalinga, kiek ir didžiosios, žymiosios jo dalys.

Žmogaus įžymumas pareina ne vien nuo jo turimosios vietos, ne vien nuo jo gabumų, bet ir nuo jo pareigingumo, garbingumo, nuo jo asmens šventumo.

Šeimoje, organizacijoje, visoje sudėtingoje visuomenėje kiekvienas žmogus yra reikalingas, ir jo naudingo darbo įnašas yra ne vien jo paties, bet ir kitų žmonių gerovės palaikytojas. Tik blogieji žmogaus darbai ardo asmeninį ir visuomeninį gyvenimą, nes jais jis apsilenkia su Viešpaties jam duotąja paskirtimi šiame gyvenime.

Kartą mažasis Kęstutis skraidinęs savo paties pasidarytą popierinį aitvarą.

Staiga jis išgirdęs ore didelį ginčą. Jis supratęs, kad aitvaro dalys tarp savęs susiginčijusios dėl savo svarbumo.

— Aš skraidinu aitvarą! — kriokęs uždusdamas vėjas. — Aš esu didelis ir galingas, iškeliu jį ir laikau ore.

— Netiesa! Ne tu, bet aš skraidinu aitvarą! — šaukusi uodega. — Be manęs jis neišsilaikytų ore nė minutės ir nosimi nertų žemyn.

Ginčas nesibaigęs, ir berniukas išgirdęs piktą aitvaro lazdelių pasigyrimą.

— Ko jūs čia riejatės? — sakiusios jos. — Ne jūs, bet mes esame svarbiausios, kad aitvaras gali skristi: mes duodame jam pavidalą ir tvirtumą.

— Be manęs tai jau tikrai čia nieko nebūtų, — įsikišęs į ginčą ir popierius. — Juk tik aš užkabinu orą, ir dėl to aitvaras skrenda.

Nuo kitų neatsilikusi nė virvelė, kuri šitaip prašnekusi:

—Nors aš esu plonytė, bet jus visus iškeliu ir vedžioju, kur norėdama. Tik aš esu reikalingiausia!

Mažasis Kęstutis, išklausęs aitvaro dalių ginčą dėl reikšmės, gardžiai nusijuokęs. Ir jo jaunutė galvelė gerai supratusi: popierinis aitvaras gali skristi tik dėl to, kad jo dalys yra savo vietoje ir kad sutardamos veikia; jos visos yra lygiai reikalingos bei svarbios, nors ir nevienodo didumo.

Betgi yra gausybė suaugusių, kurie šios aitvaro pasakėčios arba nesugeba, arba nenori suprasti. Šitokie rūšiuoja žmones pagal jų paviršių, turimą vietą visuomenėje, pagal jų turtus, žodžiu, pagal viską, kas blizga ir akį traukia, tik ne pagal tai, kaip tie žmonės pareigas atlieka, ne pagal jų taurumą, žmoniškumą ar širdies gerumą. Šitokie mėgsta skirstyti žmones į reikalinguosius ir nereikalinguosius...

Šitoks žmonių rūšiavimas yra pagoniškas, nekrikščioniškas — grynai materialistiškas.

Pasaulio Kūrėjo planu, kiekvienas žmogus yra reikalingas savo vietoje, ir Dievo akyse jis yra tiek žymus, kiek jis yra pareigingas, garbingas, kiek jis yra šventas.

Motina — dail. Migneco piešinys

ATPILDAS

G. BANAITYTĖ

SENUTĖ turguje pardavinėja daržoves. Ateina šeimininkės pirkti ridikėlių, morkų ir salotų. Paklausia, ar ir krapų turi. Senutės žmonės nepažįsta, nesupranta, neužjaučia. Kartais ji sėdi ant supleišėjusios medinės dėžės, kad nepailstų. Prabėgdami vaikigaliai, nutraukę morką nuo jos vežimuko, tyčiojasi.

Senutė — su didele karpa ant smakro.

"Ragana, močeka..." šaukia bėgdami iš mokyklos vaikai.

Bet jos jaunos, pavasarinės morkelės vistiek saldžiausios.

Languota, vilnonė skarelė. Vyriški auliniai batai — šniūreliai, mazgais suraišioti.

Tačiau jos raudoni, pasipūtę ridikėliai — kaip angeliukų veidukai aplink didįjį altorių.

Kumelaitės šonuose visus kaulus galima suskaičiuoti.

Bet salotų papurtusios galvutės — visai kaip Juliuko, kai jis dar kiemo smėlį rieškučiomis semdavo. Jos salotos vistiek geriausios visame turguje.

Senutė, kurios neapkenčia kitos turgelninkės. Senutė, kurios vertę šeimininkės mato tik morkų saldume, ridikėlių traškume ir salotų purume.

Kiekvieną rytą atvažiuoja savo mažam vežimuky. Ar iš toli? — Niekam nerūpi. Svarbu, kad salotos papurusios, morkos saldžios ir ridikėliai traškūs.

Šį rytą neatvažiavo. Gaila. Šeimininkės turės pirktis daržovių pas Špėkauskienę.

*

Trobelė už miesto. Trobelė pakrypusi rytų pusėn. Aplink — kruopščiai apravėtas daržas. Kieme dūksta linksmas šuniūkštis. Jis nesupranta. Jam nerūpi. Kad būtų vyresnis, gal nujaustų. Prie vartelių kapstosi kanapėta viršta. Suradusi slieką, padalina viščiukams. Pro iš-

Pavasario takeliu
Nuotr. Vytauto Valaičio

klypusias tvorelės lentas vaikosi padykę gaidžiukai.

— Tas rudasis bus kaip tik geras Sekminėms, kai Juliukas atvažiuos.

Senutė sėdi ant laiptų. Pilkas žvilgsnis užkliūva už morkų lysvės, slenka pro salotas, stabteli ties ridikėliais.

— Reikia apravėti...

Krūtinė trukčiodama gaudo orą. Silpna. Prieš akis šokinėja tamsios dėmės. Mėlynos, raudonos, žalios dėmės. Pakaitomis jos keičiasi į salotas, ridikėlius ir morkas.

— Reikėtų važiuoti turgun. Už pusės valandos pradės rinktis šeimininkės. Nors pora litų — Juliukui būtų naujas šverkelis.

Aplinkui nei vieno žmogaus. Saulėje garuoja kiemo žemė. Naktį lijo.

Vėl dėmės akyse — raudonos, mėlynos, žalios; morkos, ridikėliai, salotos... Silpna. Nieko negalima prisišaukti. Juliukas toli, mieste. Mokosi. Namo parvažiuoja tik Kalėdoms, Velykoms ir Sekminėms.

Senutė naktį turėjo širdies priepuolį. Atsigavo. Reikėtų daktaro. Prieš akis žalia, mėlyna, juoda. Svaigu.

ALRK Federacijos stovykla (Dainava) laukia vasarotojų. Stovi šios stovyklos organizatoriai: inž. Jurgis Mikaila, dr. Adolfas Damušis ir Bronius Polikaitis. Nuotr. Vytauto Valaičio

Už kelių šimtų žingsnių gyvena Antosė.

Sunkiai keliasi eiti. Suklumpa. Negali.

Aplink, uodegėlę vizgindamas, šokinėja šuniūkštis.

— Nors tu, Sakalėli, būtum gudresnis — gal ką ir prilotum.

Sakalėlis strimgalviais nusiveja peteliškę link sandėliuko.

Kiek atsigavus senutė grįžta ant slenksčio. Vidun eiti baugu. Jei vėl priepuolis — nieko neprisišauktų. Čia — gal kas pro šalį važiuodamas pastebės.

Būtų gerai Juliukui pranešti. Bet ką čia jį trukdysi. Praeis. Jam svarbūs egzaminai gimnazijoje.

Patvoryje dėl karkvabalio susipeša gaidžiukai. Sargiukas, pavasariu pasigėręs, pasileidžia per lysves lakstyti. Senutė negali jo sudrausti — balso nėra.

— Ridikėlius išspardys. Nebus ko parduoti. O miestelio ponios taip laukia jos jaunučių ridikėlių! Juk tai gyvi pinigai už anūko mokslą! — Štiš, Sargiau! — akių žvilgsniu veja šuniūkštį nuo lysvės.

Saulės atokaitoje stiebiasi krapai, kiek tolėliau už jų — keli kauburėliai braškių. Jų neparduoda. Jos — tik Juliukui. Net dabar aiškiai mato anūko veidą, kaip jis pasigardžiuodamas semia iš saldinto pieno prisirpusias, sultimis trykštančias braškes. Taip — jos tik jam.

Va, ir ana nauja tvoros lentelė primena anūkėlį. Gimnazistiška kepuraite, atsiraitojęs marškinių rankoves, jis tada taisė išklypusią tvorą. Ji sėdėjo, kaip dabar, ant laiptų, ir mėtė nuskustas bulves į dubenį vakarienei. Juliukas pribėgo prie jos, apkabino ir pasakė:

— Močiute, kai baigsiu mokslą, tu gyvensi gražiuose namuose mieste. Būsi ponia. Turėsi daug tarnų.

— Tik tu, vaikeli, pabaik, — tai bus man geriausia dovana.

Senutės galva krypsta, atsiremia į duris Saulės spinduliai, glamonėdami žilą galvą, migdo. Mintyse — Juliukas. Jau suaugęs ponas. Švariai apsiskutęs. Baltutėliais, krakmolintais marškiniais. Rankoje — nubraižytas planas. Aplinkui darbininkai tik kalena, tik taukši. Auga namas. Baltas, baltutėlis. Stiepiasi augštyn, augštyn. Jau siekia debesis. Ne, dar nesustoja. Praduria debesį. Auga dar augščiau — jau tuoj pačią saulę pasieks...

O apačioje stovi Julius, plaštaka pridengdamas akis nuo saulės. Tai jo statytas pastatas... Tai Juliaus...

— Močiute, tu gyvensi gražiuose namuose.

Sargiukas nepalakintas. Vištos nepalesintos. Kuodė kapstosi gūžtą ridikėlių lysvėje.

Šuniukas, nekantraudamas, pribėga, lyžteli senutės ranką, ir cypdamas nubėga pas kaimynę Antosę.

Senutės jau nėra.

Ji — puikiausiuose rūmuose. Nei Juliukas tokių niekad nepastatytų. Ten šviesu, gera, taiku.

Mano siela yra kaip jūros daina
Ir vieniša kaip sfinksas tyruose,
Mano siela serganti nebūtim ir praeitim.

TĖVIŠKĖ MILAŠIAUS POEZIJOJE

RITA DURICKAITĖ

Oskaro V. Milašiaus atvaizdas iš jo paminklo Fontainebleau kapinėse Paryžiuje

Leitmotyvas — tai žodis, kurį dažnai užtinkame poetų, muzikų biografijoje, taip dažnai, kad kai kurių kūrėjų vardai mūsų sąmonėje lieka amžinai surišti su viena kuria jų išreikšta mintimi arba pavaizduotu motyvu. Tai mūsų proto polinkis — viską suskirstyti į kategorijas. Bet kada šiek tiek geriau susipažįstame su tų kūrėjų veikalais, liekame labai nustebinti, suradę juose visai netikėtų dalykų. Taip pavyzdžiui, mes galime kai kurių skambių patriotizmo skelbėjų veikaluose surasti gražios gamtos poezijos, o griežtųjų logikų poezijoje — grynos lyrikos perlų. Tik laikas mums atskleidžia tą didį išminties dėsnį: žmogus yra be galo sudėtingas. Tačiau tai dar nereiškia, kad nebūtų galima pasekti rašytojo kūryboje vienos kurios įtakos, vienos vedamosios minties kelio — ypač poezijoje — ir per jį žvelgti į visą poeto formavimąsi, brendimą. Poezijos tikslas yra susutraukti ilgus, gilius pergyvenimus į kelis reikšmingus žodžius. Dėl to yra neišvengiami simboliai, pagrindinės vedamosios mintys — leitmotyvai. Ir kadangi kiekvienam žmogui yra ypatingai ryški viena kuri jo gyvenimo dalis, tai kai kurias mintis mes randame dažnai pakartotas ir poeto kūryboje. Jos nuolat modifikuojamos, keičiasi kartu su poeto gyvenimo supratimu, ir, jei mes jas atsekdami ir nagrinėdami iš akių neišleisime poeto kūrybos visumos, jos padės daug ką suprasti. Nors ir ne visada pilnai išreikšta, vedamoji mintis įprasmina daug poetinių išsireiškimų, paryškina ir paaiškina daug poeto vartojamų vazdų ir, svarbiausia, dažnai mums parodo žmogų, kur pradžioje matėme tik menininką.

Perskaičius ir užskleidus Milašiaus poezijos rinkinį, pasijunti tarsi grįžtum iš kelionės į svajonių ir prisiminimų pasaulį, visai nepanašų į kasdieniškąjį, mums taip gerai pažįstamąjį. Lieka įspūdis, kad tai, kas užbaigta, buvo neramus sapnas arba miglotas, laiko iškreiptas prisiminimas. Beveik visa Milašiaus poezija yra grįžimas į praeitį, ilgesys prarastos ir nebepakartojamos laimės. Bet ši iš esmės neoriginali tema pas jį yra taip persunkta gilesnės prasmės ir žmogiškos kančios, kad skaitytojas, ypač jei jis yra lietuvis, negali likti nepaveiktas tos keistai artimos nostalgijos.

Poetas žvelgia į praeitį ir joje randa vienintėlį laimės ir meilės simbolį — senąjį Čerėjos dvarą. Tai buvo jo pirmoji "tėviškė", kurioje jis praleido savo vaikystę ir prie kurios jis prisirišo ne vien kilmės ryšiais. Tai buvo vieta, kuri pripildė jo nei žmogaus, nei Dievo meilės nepažįstančios sielos tuštumą:

Vaikystės šalyje, atrastoje ašarose,
Mirusiųjų širdžių plakimo mieste
Meilės gedulo brangios akys dar dega
Švelnia rausva ugnimi, liūdnu žavesiu,
Vaikystės šalyje, atrastoje ašarose.
— Bet diena lyja ant visko tuštumos.

Neatrodo, kad tai būtų labai laimingos vaikystės vaizdas, bet Milašius savo gyvenime nerado šviesesnių atsiminimų. Kai jis rašė šiuos

žodžius, jis buvo dar jaunas — tokio amžiaus, kada žmogus jieško meilės, kuriai galėtų savo gyvenimą pašvęsti. Šitame jieškojime poetą daugiau ar mažiau apsprendžia praeitis: jis nesieks to, ko visai nepažįsta. Jei jis yra patyręs tik vieną meilės formą — tik tos ir jieškos. Galbūt jis žino, kad yra ir kitų formų, tačiau jis pirma kreipiasi į tą, kuri jam labiausiai sava. Milašiaus pirmoji meilės patirtis kilo iš jo savotiško ryšio su senuoju Čerėjos dvaru. Nei jo iki žiaurumo ekscentriškas tėvas, nei bejausmė jo motina nekreipdavo dėmesio nei vienas į kitą, nei į vaiką. "Pamišimas ir šaltis klaidžiojo be tikslo" jo namuose. Poeto nepaprastas jautrumas reikalavo kokios nors paguodos, ir jis pamilo patį dvarą. Jis rado panašumo tarp savęs ir senų apleistų kambarių, apdulkėjusių portretų ir apsamanojusių sienų. "Ten viskas jį mylėjo, nes viskas matė jį kenčiantį". Jaunasis Milašius ypatingai pamėgo sodą, kurio pati gyvybė liūdna ir panaši į mirtį. Jis vaikščiodavo tarp palinkusių gluosnių ir klausydavosi ne lakštingalų, o pelėdos vaikų cypimo. Tik aidas — "vienatvės antrasis sūnus" — jį lydėdavo žaliom alėjom. Vaiko mintys ir nuotaika darėsi vis daugiau panašios į tą tėviškę, todėl ne nuostabu, kad ir subrendęs vyras jis negalėjo pamiršti anų liūdnai laimingų dienų:

Aš buvau vienas name, kurio tu nepažįsti,
Vaikystės name, tyliame, niūriame,
Bujojančio parko gilumoje, kur pralekiantis
ryto paukštis
Čiulbėjo tyliai tamsioj rasoj iš meilės

Tai yra vienas iš šio laikotarpio konkrečių Čerėjos aprašymų. Dažniausiai mes šią Milašiaus tėviškę matome tik kaip tam tikrą ilgesingos laimės stovį. Jis nudažė Čerėją savo liūdesiu, savo "meilės be veido" troškimu taip, kad ji praranda konkrečios vietovės bruožus ir tampa nepasiekiamos ramybės simboliu.

Nuo vaikystės dienų ilgesio — tik vienas žingsnis iki bendro susižavėjimo praeitimi. Milašius pamėgo "pirmųjų laikų kvapą ir paskendusias legendas". Jis pradėjo studijuoti mirusias kalbas, senovės tautų istoriją, iš kurios išvedė savotiškai, grynai asmeniškas teorijas apie tautų kilmę. Susidomėjo taip pat ir okultizmu, iš kurio įtakos galutinai neišsivadavo net grįžęs į katalikų tikėjimą. Visų šių interesų pagrinde buvo jo lietuviškoji tėviškė, kurią jis gerai pažino ir kuri jam buvo įkūnijimas viso kas sena, apleista ir ne visai suprantama.

Jei Milašius būtų ėjęs šia kryptim visą gyvenimą, t.y., jei jis būtų pasilikęs vien praeities garbintoju, jis, galbūt, mus sudomintų kelias savotiškais eilėraščiais, bet, tikriausiai, nebūtų tapęs vienu iš geriausių moderniųjų laikų poetų. Kad galėtų kurti, žmogus turi augti. Be naujo įkvėpimo jis pradeda kartotis ir tampa kurios nors idėjos skelbėju, bet nebe kūrėju.

O. V. Milašiaus vila, 28 rue Royal, Fontainebleau, kur Milašius mirė

Buvo viena ypatybė, kuri iškėlė Milašių viršum visų tų nelaimingųjų, kurie, nesugebėdami gyventi realybėje, paskęsdavo tuščiuose atsiminimuose ir nepasotinamame ilgesy. Jis visą gyvenimą nenustojo jieškoti meilės, kuri galėtų pilnai jį patenkinti. Jis greit pamatė, kad ta pirmoji, menkutė meilė, kurios netekimas jį taip kankino, buvo tuščia ir nepakartojama. Vaikystės džiaugsmas jau niekada nebepatenkintų jo sielos troškulio. Jis tad pradėjo eiti tuo tikrosios Meilės jieškojimo keliu, kurį mes dažnai pastebime žmonijos istorijoje. Milašius pamažu pradėjo atmesti senąsias meiles arba suteikti joms tikrąją prasmę. Moters meilė, praėjusi visas stadijas, pasilieka švelnumo ir amžinos gyvybės simboliu. Tėviškė gi palaipsniui įgyja

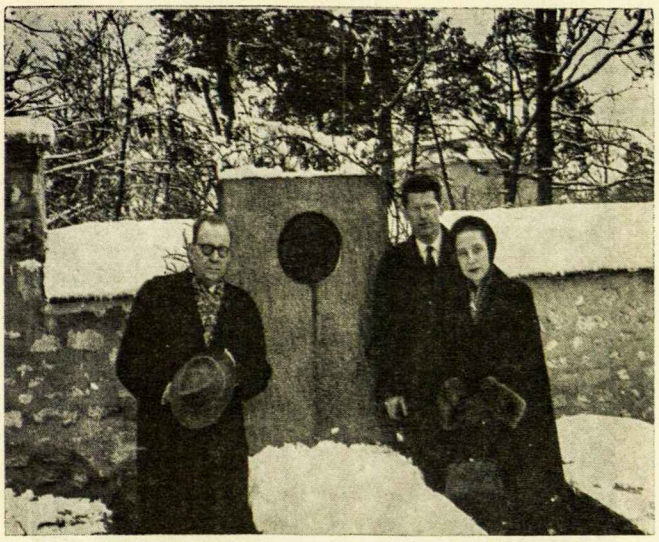

Prie O. V. Milašiaus kapo Fontainebleau kapinėse: Dr. S. Bačkis, P. Klimas, jr., O. Bačkienė.

konkretybę. Tai, ką jis dabar pradėjo mylėti, buvo nebe jo sukurtoji svajonė, o tikra jo tėvų žemė. Jis pradėjo mylėti savo tėvynę, kuriai jis jautė sūnaus pareigą, kurią jis užjautė karo kančiose. Migloto prisiminimo vietą užima istorinė Lietuva.

Tačiau Milašius ir čia nesustoja. Žengdamas gilyn į dvasios pasaulį, jis pradeda priartėti prie Dievo. Jo poezijoje gausėja mistiniai Kristaus simboliai, ir jis mums sako, kad balsai, kuriuos jis girdi, kurie šaukia jį į save, "nebeateina iš daiktų", o iš kitos, gilesnės tikrovės. Mūsų poetas jieško kitų namų, kitos tėviškės savo sielai.

Vieną žiemos vakarą jis pergyvena nuostabią viziją, jo paties žodžiais tariant, "gyvąją saulę".

Nežinia, kas iš tikro buvo toji saulė, kuri taip pakeitė visą likusį Milašiaus gyvenimą. Gal tai buvo sunkios ligos pasekmės, gal jo nepaprasto jautrumo ir nebepakeliamos įtampos reiškinys. O gal iš tikro Dievas apvainikavo ilgus jo dvasinės kančios ir jieškojimo metus mistiniu regėjimu. Viena tik aišku — nuo tos nakties Milašiaus sieloje nebeliko jokio klausimo. Jo poezijos tonas visai pasikeitė. Anksčiau buvusi niūri ir skausminga, jo kūryba tampa džiaugsminga triumfo giesme:

Jieties sužaibavime,
Pervertame šone
Aš viską supratau:
Apreiškimą ir Žodį tapusį kūnu;
Minties nušvytime
Aš supratau, aš jaučiau, aš mačiau
— Kaip viskas įvyko.

Dievo pažinimas pagimdė begalinį Amžinosios Meilės ilgesį ir tuo pasitikėjimą laimės pastovumu. Seniau labai retai pasitaikančios džiaugsmo akimirkos atrodė tokios trapios, kad skaitant to laikotarpio Milašiaus poeziją, mus paveikia ne tiek jo beveik kūdikiškas linsmumas, kiek už kiekvieno žodžio pasislėpusi baimė, kad jos tuoj pasibaigs. Net ir šitie trumpi šviesos momentai būdavo surišti su tėviške, tarytum poetas nebūtų galėjęs įsivaizduoti laimės be laimingų namų. Jis kreipėsi tada į pavasarį:

O meilės mėnesi, o keliautojau, o džiaugsmo diena!
Būk mūsų svečias, sustok;
Mes tave penėsim duona, medum ir pienu.
Nebėk!
Ką tu ten veiksi?
Ar tau negera čia?
Yra gražus paslėptas kambarys
Mano poilsio namuose;
Ten žali šešėliai ateina pro langą atvirą
Į žavėsio, vienatvės ir vandens sodą...

Nuo to stebuklingojo regėjimo tačiau poeto džiaugsmas tampa pilnas lyg kokio švento įsitikinimo ir pranašiško didingumo. Jis dabar jau mato ir žino. Ir jis atranda naują tėviškę — savo paties širdy, kurioje apsigyveno Viešpats: "... aš esu tavo vieta, aš išnyksiu, o tu gyvensi..." Jis nebežvelgia atgal į praeitį. Žmonijos, šio pasaulio senovėje, kurioje jis jieškodavo laimės šešėlių, jis dabar randa pranašystes apie naują Karalystę, o vietoj svajonių namų jis statys savo sieloje tikėjimo bažnyčią:

Aš taip pat, aš taip statysiu namą,
Didelį, galingą ir ramų, kaip moterį,
Atsisėdusią vaikų ratelyje po žydinčia obelim.
Aš atidarysiu džiaugsmingos bažnyčios
Didelius — saulės ir vėjo angelams...

Netrukus poetas visai atsisako šios žemės ir net poezijos, nes:

Kas blogai jieško, niekur nieko neranda;
Kas gerai jieško, nieko neranda čia;
Kas čia randa, daužosi į uždaras duris...

Jis pats gi rado "šviesos raktą" į kitus namus, į kitą karalystę. Dabar poetas nutyla — žmonės nebesuprastų jo žodžių. Jis nukreipia akis į amžinąją žmogaus tėviškę, paskutinį kartą tardamas:

Gilu, gilu yra tai
Prieš Jį, kuris nusilenkia,
Mes nusilenkime.

Verbuojam narius. Nuotr. Gr. Pauliukonytės

SAS IDEOLOGINIO PASIRUOŠIMO KURSAI

DAINA SKIRMUNTAITĖ

Pasirįžę įsijungti į rimtą darbą, suvažiavome iš tolimų ir artimų vietovių į ideologinio pasiruošimo kursus Marianapolyje, kur praleidom keturias darbu ir džiaugsmu persunktas dienas. Kursuose, kurie vyko kovo 26-29 d., dalyvavo beveik keturiasdešimt studentų ir moksleivių. Paskaitininkai ir pašnekesių vadovai įdėjo daug pastangų pateikti ir išaiškinti kursų dalyviams tuos ateitininkijos klausimus, kurie yra būdingiausi šiais laikais.

PASKAITOS

Kadangi ateitininkų ideologija remiasi katalikiška pasaulėžiūra, tai per pirmus pašnekesius **Federacijos Vadas S. Sužiedėlis** išaiškino pasaulėžiūros svarbą ir vaidmenį ateitininkų ideologijoj ir gyvenime. Paskaitų metu S. Sužiedėlis pabrėžė, kad žmogus, kuris prieštarauja prieš pasaulėžiūros egzistenciją, tuo pačiu ruožtu paneigia žmogaus protą, nes kiekvienas žmogaus proto sprendimas yra pasaulėžiūros žymė. Pasaulėžiūros formavimas ir pritaikymas kasdieniui gyvenimui, tolerancija pasaulėžiūros klausimais ir principų įtaka ateitininkams — taip pat buvo mintys, iškeltos pašnekesiuose.

Per **kun. St. Ylos** istorinius pašnekesius mes diskutavome dabartį liečiančius klausimus ir derinom dangiškas ir žemiškas plotmes, jungdami Dievą, tautą ir žmogų. Savo pamokose kun. Yla mus supažindino kaip vyko ideologiniai persilaužimai ir kokią įtaką turėjo Lietuvoje. Suminėti buvo tie integracijos pranašai, kurie Lietuvoje darbavosi, derindami religiją visose gyvenimo srityse.

Dr. V. Vygantas pravedė diskusijas apie vadovavimo metodiką ir vadovams būtinas savybes. Aiškiai ir nuodugniai dr. Vygantas sulygino skirtingų organizacijų tipus, narių roles tose organizacijose, tikslus ir jų siekimo metodus ir galutinę organizacijų įtaką bendruomenei ir žmonijai. Vietoje paskaitos apie posėdžių pravedimą, dr. Vygantas suruošė pavyzdinį posėdį, kuriame teko patiems kursantams dalyvauti. Buvo duotas klausimas ir nustatytas laikas, per kurį posėdžio dalyviai turėjo problemą aptarti ir išvadas padaryti. (Posėdžiui "pirmininkavo" Sigitas Leimonas, kuriam prieš pat posėdį dr. Vygantas "arabų į ausį pripūtė"). Po posėdžio klausytojai pasidalino į dvi grupes ir atskirai įvertino posėdžio pasisekimą. Patys dalyviai taip pat turėjo progą panagrinėti savo posėdžio pravedimą.

Kun. J. Navikevičius pravedė kasdienines liturgines instrukcijas, paaiškindamas įvairias Didžiosios Savaitės apeigas. Iš **R. Durickaitės** mes išgirdom apie išraišką ateitininkų organizacijoje — apie mūsų credo, sveikinį ir įžodį. Buvo ir svečių, kurie atvykę mums kalbėjo apie įžymias asmenybes kaip Pranas Dovydaitis, Stasys Šalkauskis, Vytautas Endziulaitis ir Marija Pečkauskaitė. Svečių tarpe buvo dr. J. Leimonas, K. Mockus, A. Skrupskelienė, kun. V. Cukuras ir kiti.

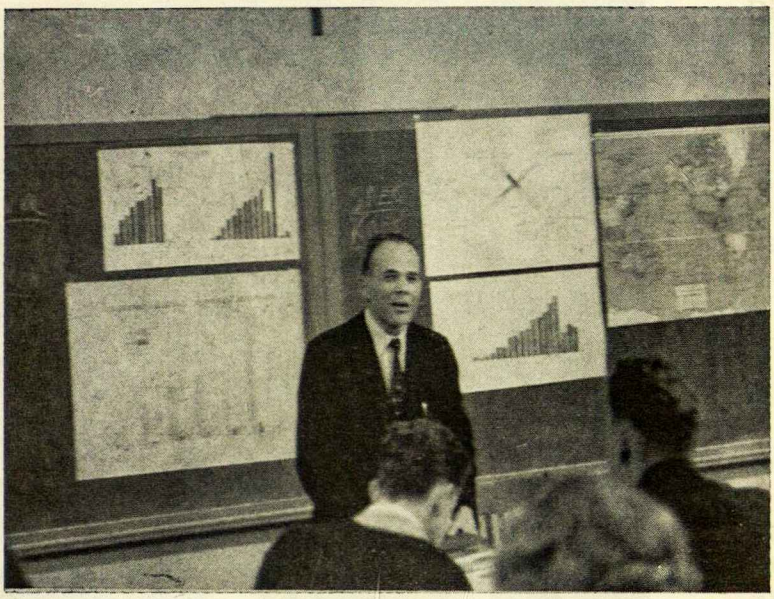

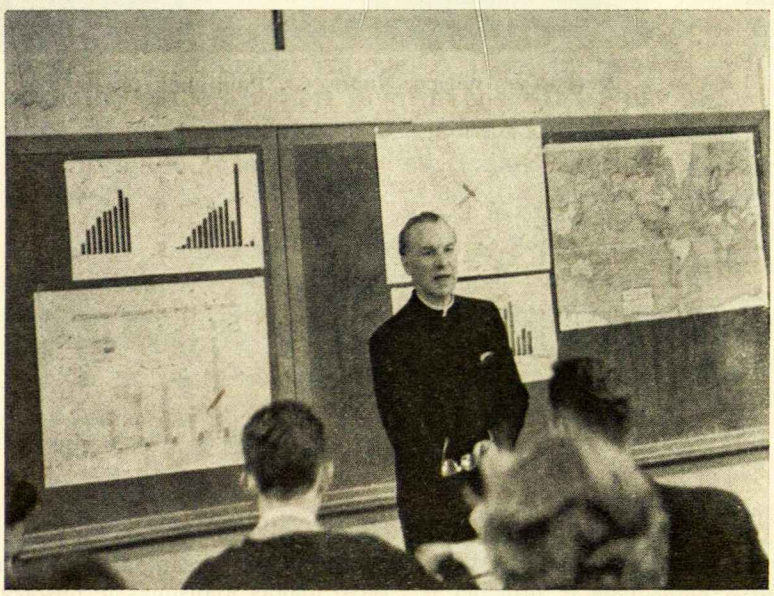

DIDŽIOSIOS SAVAITĖS RIMTIS

Didžiosios savaitės rimtis ir susikaupimas lydėjo mus paskaitų besiklausant ir Prisikėlimui besiruošiant. Didžiojo šeštadienio popietę mes marginom kiaušinius Velykų stalui, o vėlai vakare dalyvavom procesijoj ir iškilmingose Prisikėlimo mišiose. Didžioji Velykų žvakė buvo uždegta ir ta liepsna perduota procesijos dalyviams. Mirgančių žvakučių liepsnelės suspindo bažnyčios tamsumoj ir paskleidė joje tyrą ir malonią šviesą. Atrodė, kad degančios žvakutės, liepsnodamos bendra liepsna, jungė ir artino mus į bendrų idealų siekimą. Toli nuo namų mes pajutome šeimos šilimą mūsų tarpe, ir iš kiekvienos širdies plaukė džiaugsmas ir meilė, o Prisikėlimo giesmės žodžiai veržėsi į augštybes — "Linksma diena mums nušvito..."

VELYKŲ STALAS

Tradiciniai Velykų valgiai ir ankstyvos pavasario gėlės puošė stalus, kai susitikom per pusryčius. Sveikinimai su šventėmis, dainavimas ir juokai skambėjo mūsų tarpe Velykų rytą. Kai pritrūko oro salėje, išsipylėm į koridorių, kur ir toliau dainos sklido į visas puses. Linksmos ir triukšmingos dainos pamažu nutilo ir įsipynė liūdesio motyvas. Sustoję ratu mes dainavom 'Greitai, greitai laikas praeina" ir "Eisim broleliai namo"...

Greit prabėgo kursų dienos. Čia susipažinom, spėjom į kursų tvarką įsijungti, ir jau atėjo laikas skirstytis į namus. Ilgai neišdils atminimai; tvarkingai paruošti konspektai primins paskaitų turinius, o gerųjų seselių vaišingumas ir tėvų marijonų dosnumas tai savaime liks atmintyje. Ir ar bus galima pamiršti berniukų aimanas, kad nekūrentose patalpose šalta miegoti, arba mergaičių maldavimus, kad dar peranksti keltis, nors autobusas ir greit važiuos? Atsiminsime mes daug ką grįžę namo.

Save atsinaujinę, stiprybės pasisėmę, mes atsisveikinom, pasiryžę ir namuose neprarasti tos pakilios nuotaikos, kuri viešpatavo ten Marianapolyje, kur ne vienas iš mūsų gal būt pirmą sykį pažinom ateitininko tikrąjį pašaukimą.

Federacijos vado S. Sužiedėlio paskaita (viršuje); kun. St. Ylos paskaita (vidury); Kursų dalyviai (apačioje). Nuotr. P. Kaufmano.

Dr. V. Vyganto paskaita. Nuotr. G. Pauliukonytės

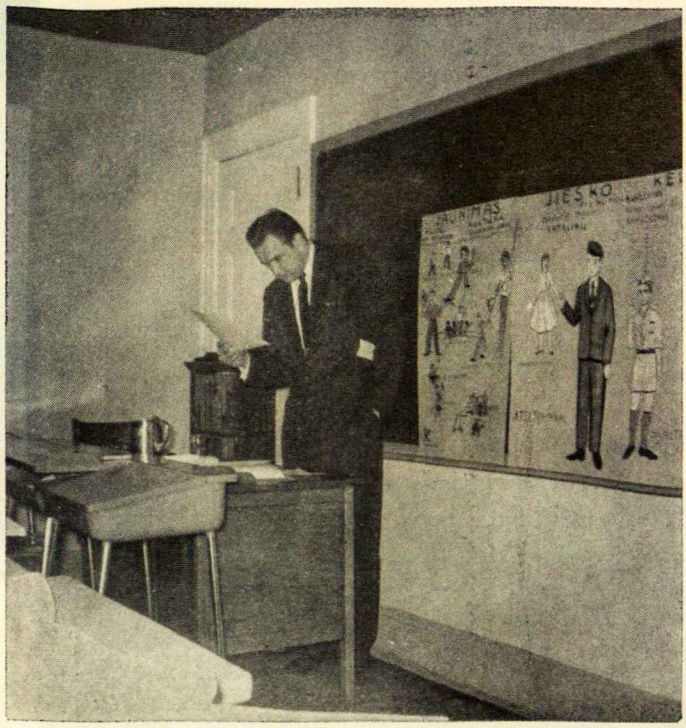

PRAPLĖSKIME MŪSŲ ŠIRDIS

(SAS KURSAI)

Kovo 25 vakare iš visos Amerikos į Putnamą suvažiavo kuopų atstovai į ideologinius kursus. Jų tikslas — arčiau susipažinti su ateitininkų istorija, ideologija ir veikla, pasiruošti vadovavimo darbui. Visi atvažiuodami labai gerai suprato kad čia nebus poilsio atostogos, bet koncentruoto darbo dienos.

Kitą rytą po pusryčių visi susirinkome į klasę, pasiruošę dirbti pagal kursų šūkį;

Praplėskime mūsų širdis,
Praplėskime mūsų protus.

Pirmos dienos lektorius buvo S. Sužiedėlis, kuris taip įdomiai kalbėjo, jog visi atydžiausiai klausėsi, kad nepraleistų nei žodelio. Tema buvo 'P'asaulėžiūra ir ideologija". Čia buvo išaiškinti tokie punktai, kaip pasaulėžiūra gyvenimo praktikoje, ateitininkų principai, ir kit. Paskaitos buvo pertrauktos tik pietum ir mišiom, kurios kasdieną buvo laikomos po pietų. Po vakarienės buvo diskusijos, pašnekesys ir maldos, po kurių kursantai skirstėsi į savo patalpas.

Kitą rytą kėlėmės 7 val. ir, greitai apsitvarkę, grįžome į Marianapolį prie darbo. Mergaitės nakvojo Putnamo vienuolyne, berniukai — vasarvietėje, o kursai buvo Marianapolyje. Visos trys vietos buvo keleta mylių atstumo viena nuo kitos.

Po pusryčių susipažinome su kun. St. Yla, kuris nuvedė į ateitininkų organizacijos istoriją, pasakojo apie svarbesnius ateitininkų gyvenimo žmones.

Antrą kursų dieną smarkiai snigo todėl grįžtant berniukų mašinos įklimpo į sniegą. Mergaites veždavo autobusu į Putnamą. Šeštadienio ryte berniukai kėlėsi valandą anksčiau ir rado savo sušlapusius batus pavirtusius į ledą, dantų pastą sušalusią į akmenį, o nosis pavirtusias į vandenį. Bet keturias valandas sveikai (?) išsimiegoję, vyrai per 15 minučių išsimankštino.

Tą patį rytą buvom supažindinti su dr. V. Vygantu, kuris mus labai draugiškai informavo apie veiklą.

Po vakarienės visi susirinkom į vieną kambarį, kuriame išdažėme margučius. Po to nuvažiavome į Putnam ir, išklausę vidurnakčio mišių, Velykų rytą išsiskirstėme į patalpas miegui.

Sekmadienio nuotaika buvo stebėtina. Visi džiaugėsi, kad kursai buvo sklandūs ir įdomūs, ir gailėjosi, kad tokios turiningos dienos taip greitai turėjo baigtis.

Per uždarymo posėdį buvo išrinkta pavyzdingiausias kursantas ir kursantė. (S. Rudys, Chicago; D. Skirmuntaitė, Wisconsin).

Visiem kursantam buvo įteiktos knygos kursų prisiminimui, ir po posėdžio uždarymo išvažinėjome į savo namus.

P. Kaufmanas

Buvo ir fizinio darbo. Nuotr. P. Kaufmano

A. Skrupskelienės paskaita apie M. Pečkauskaitę

Nusižeminusi valdyba

Valdyba posėdžiauja

Laisvalaikio diskusijos

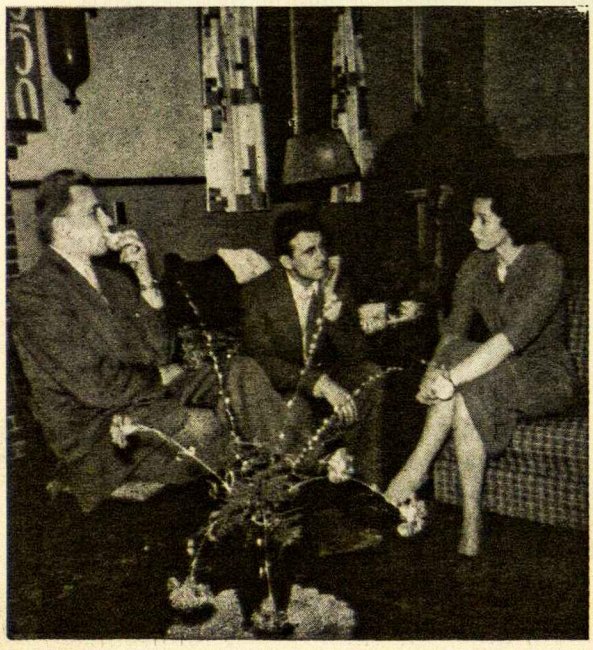

Chicagos stud. ateitininkų vėliava

Kursų dalyviai paskaitų metu

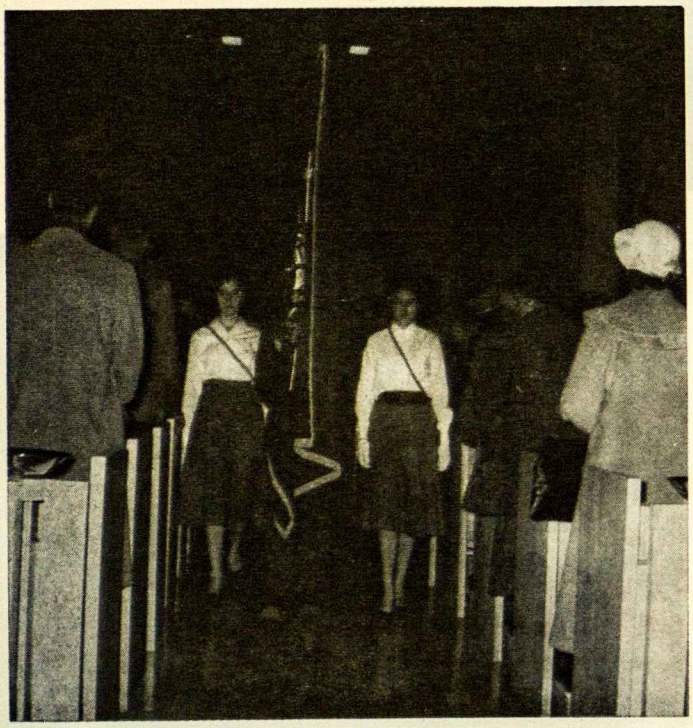

Moksleivių atstovai per mišias

Prie pianino

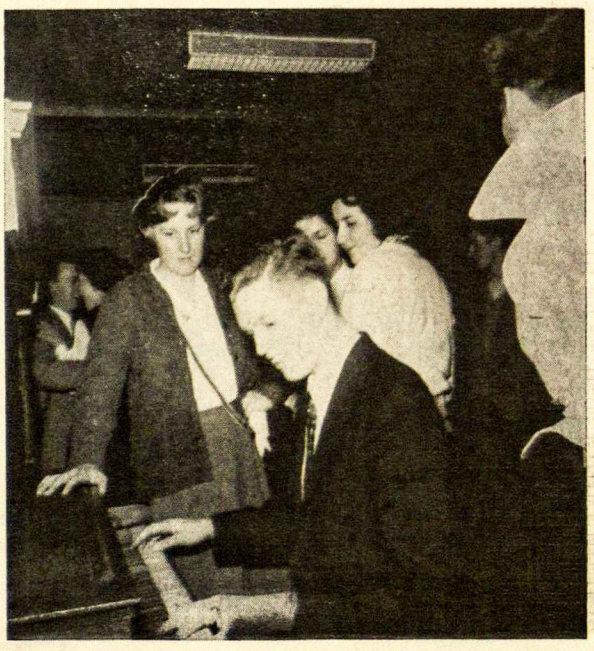

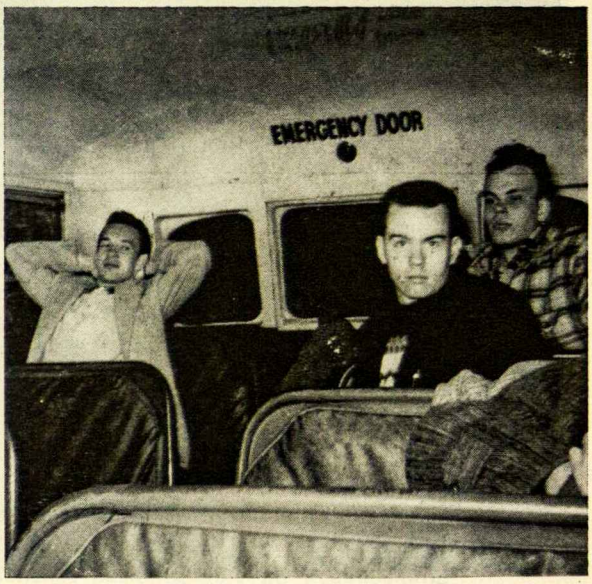

Atsisveikina SAS Centro Valdybos pirmininkas J. Polikaitis

Dažome margučius

Autobusas veža į paskaitas

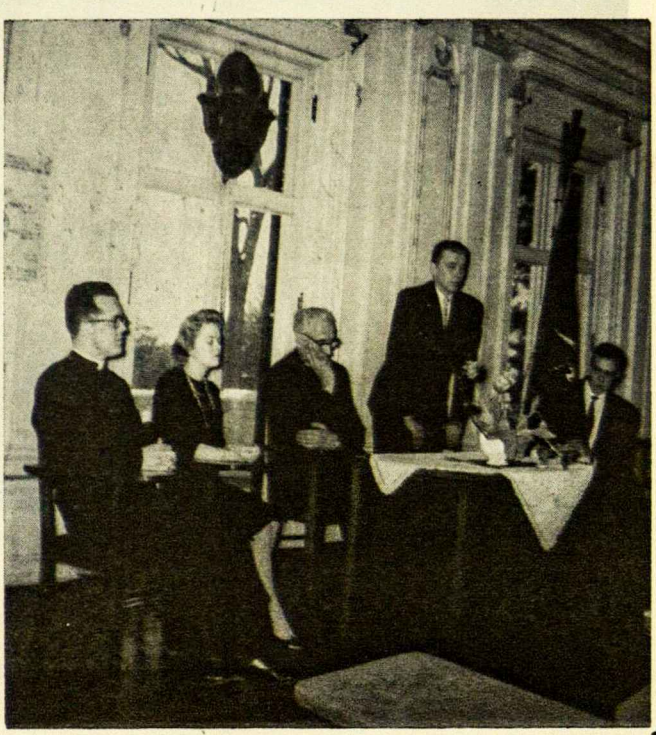

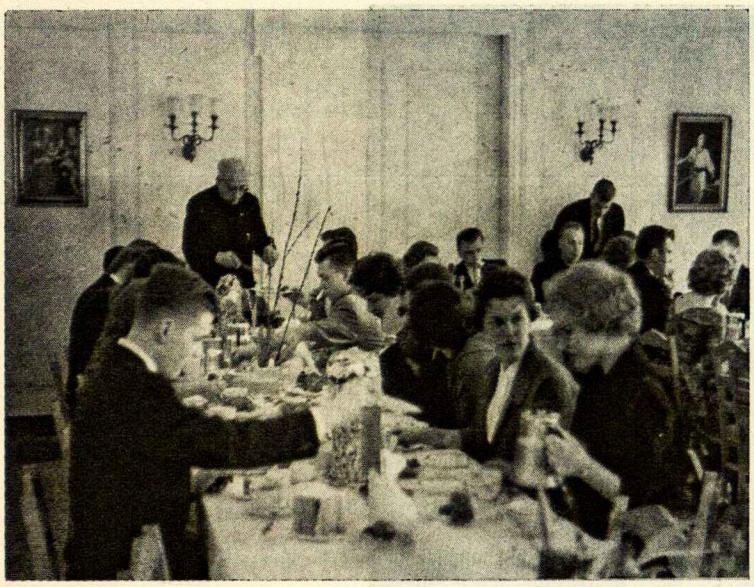

Prie Velykų stalo

Kun. V. Dabušis pjauna velykinį pyragą

Acha, liko ir man

Ideologinių kursų nuotraukas parūpino P. Kaufmanas, Gražina Pauliukonytė ir Daina Skirmuntaitė

LIETUVOS NACIONALINĖ MARIJAMPOLĖS BIBLIOTEKA

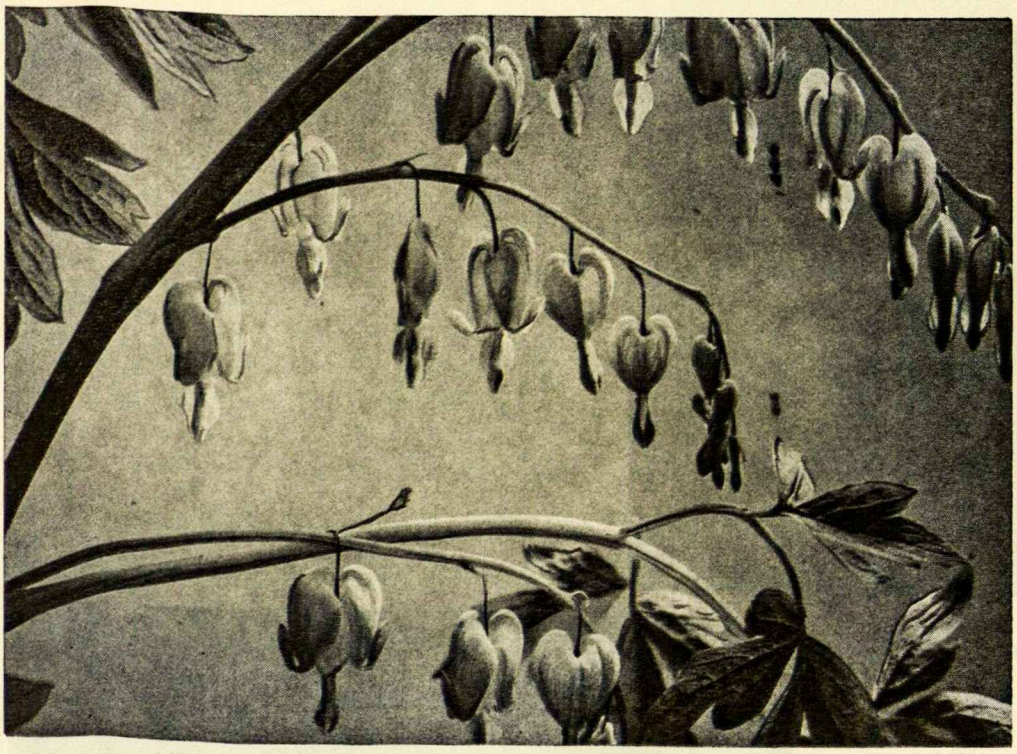

Dalia Prikockytė / TEBŪNA DIENOS ILGOS

TEBŪNA DIENOS ILGOS

Tebūna dienos ilgos, nesibaigiančios
Ir vakarai paskendę ilgesy, alsuojantys kvapu alyvų...
Tenepraeina niekada šios ramios valandos — —
Užbūrė sielą jos, užbūrė pasaka švelnia, tylia, gaivinančia...

Ar nežinai, ko tyliai, ilgesingai rauda smuikas?
Ar žvaigždės klausos raudos tos?
Ar tiktai mūsų širdis virpina meliodija?
Ar mūsų širdys amžinai ją ilgesy kartos?...

Tyli? — Tai mūsų širdys aidą gaudo tą;
Tą aidą tylų vasaros naktų...
Aksomo skraistė apgaubė jau žemę,
Tą žemę, kurioje sakei tik aš ir tu...
Tik aš ir tu — —
Ir virpančios nakties alsavimas
Tarpe švelnių, baltų, nevystančių žiedų... ..

SENELIUI

Jaunystė bėgo ir prabėgo.
Išblaškė vėjas svajones.
Ir pabudai staiga iš miego
Ir viskas, viskas lyg sapne.

Neliko vėjo vakarykščio
Neliko vakaro dainos...
Daugiau kaip kūdikis nekrykši,
Ir meilės nieks nedovanos

Balti plaukai ir akys geros,
Lyg kelias, kur kadais ėjai:
Esi tu mylimas, seneli,
Kaip mylimi tėvų šilai,
Kaip mylima gimtoji žemė...
O iš tos žemės juk ir tu.
Keliauk, keliauk, mielas seneli,
Keliauk atgal į tolią šalį,
O su tavim keliaus kartu
Jaunystė tavo ir drugeliai,
Ir pasaka laukų baltų...

MATAU PAVASARĮ

Matau pavasarį, atkopiantį per kalnelius ir slėnius,
Matau jo skraistę kupiną žiedų.
O tėviškės dangus toks žydras ir toks mėlynas,
O vyturio čyrenimas toks ilgesingas slėnyje,
Kad, rodos, imtum ir paskęstum erdvėje ir tu...

Pavasarį girdžiu čiurlenime upelio,
Purienos kelia galveles skaisčias.
Ir kvepia pieva šalia kelio:
O grožis neaprėpiamas! net širdį gelia;
Ir noris juoktis, verkti ir dainuoti paslapčia...

Pavasarį jaučiu širdy plazdenantį —
Ir ko gi sunerimo ji staiga?...
Pavasaris širdy ir žemėje,
Geltonasis pavasaris kažką man mena vis —
Todėl ir juoktis, ir dainuot, ir verkti noris paslapčia,
Bučiuoti geltonų purienų galveles skaisčias

VAKARAS

Ramus, auksinis vakaras —
Paraudęs dangaus skruostas —
Mažutis, išdykėlis vėjas šakose —
Suoliukas po jomis —
Tyvuliuojančios bangos mėlyno vandens paviršiuj —
Grakščios, išdidžios gulbės —
Tyla, ramybė, vėsuma —
Šnabždesys —
Švelnus rankos prisilietimas —
Dar švelnesni žodžiai —
Beribis džiaugsmas širdyje —
Kažkoks didelis noras dainuoti —
Platus, neapsakomas ilgesys —
Baimė, kad greitai baigsis vakaras —
Valandėlei — — liūdesys —
Paskui vėl — — tokia laimė bekraštė —
Iš kažkur atbanguojąs vienas užburiantis žodis:
Myli?...
Myliu...
Ramus, auksinis, nesibaiginatis vakaras —
Vakaras, kurio neatstos tūkstančiai vakarų...

* *
*

Aš niekad netikėjau,
Kad laimė taip arti;
Kad pasakišką džiaugsmą
Aš rasiu jo širdy — — —

Aš niekad nežinojau,
Kad sapnas toks gražus;
Kad miršta gėlės, — viskas,
Tik meilė mūs nežus...

PASAKYK

Pasakyk, kodėl taip ilgu,
Ko taip širdžiai neramu?
Kas pavasarį apvilko
Žalio šilko audimu?

Ko pražydo visos gėlės,
Kodėl žemėj taip šviesu?...
Lyg kas šaukia, lyg vilioja
Kažkoks balsas iš dausų...

Pasakyk, kodėl taip ilgu,
Ir kodėl taip neramu?
Maną širdį kas apvilko
Žalio šilko audimu?...

PAVASARIS

Pavasarį atnešė vėjas,
Ir žemė pabudo iš miego;
Sužydo laukai ir alėjos,
Ir upėmis džiaugsmas jų liejas, —
O šlamantis miškas dar nieko
Giliai taip nebuvo žavėjęs...

Ir šlamantis miškas ir vėjas
Pavasarį sveikina didį.
Gėlėtus laukus ir alėjas
Šilti spinduliai vėl apliejo,
Ir džiaugsmas pavasarį lydi:
Koks didis, koks didis Tvėrėjas!

DANUTĖ VEBELIŪNAITĖ

AR NE?

PAVASARIS, pavasaris —
Gražus, puikus, ar ne?
Bet, o, negailestingas jis,
Pikčiurna jis,
Ir juokdarys, ar ne?
Bet pagalvokim, kas ištiktų,
Jeigu pavasario vežimui kokia nelaimė atsitiktų?

Apie ką dainiai bedainuotų?
Ką mūsų poetai berašytų?
Ir ką darytų tos jaunos širdys,
Kaip jos atbustų, kaip jos pamiltų?
Kaip senos akys bepralinksmėtų,
Ką atsimintų, ką besvajotų?
Ir kaip pajustum tą tyrą džiaugsmą,
Jei sode vyšnia nepražydėtų?

Vaikiškas džiaugsmas kaip beištrūktų,
Jei ledo tirpstant nebematytum, ir pievos
margos niekad nebūtų?
Pavasaris, pikčiurna jis,
Ir juokdarys, ar ne?
Bet kas ištiktų mus, jei jis
Negrįžtų vis?
Bet vyturys jau čia... ar ne?

IR TAU IR MAN

Pavasaris ir tau ir man —
Tad džiaukimės.
Liūdėsime, kai tu ir aš
Pasensime.
Dainuokim mes — ir tu ir aš —
Ir juokimės
Nustumkime juodas mintis
Į rytdieną.
Pavasaris, ar nežinai,
Trumputis jis;
Negaiškime galvodami,
Skubėkime!

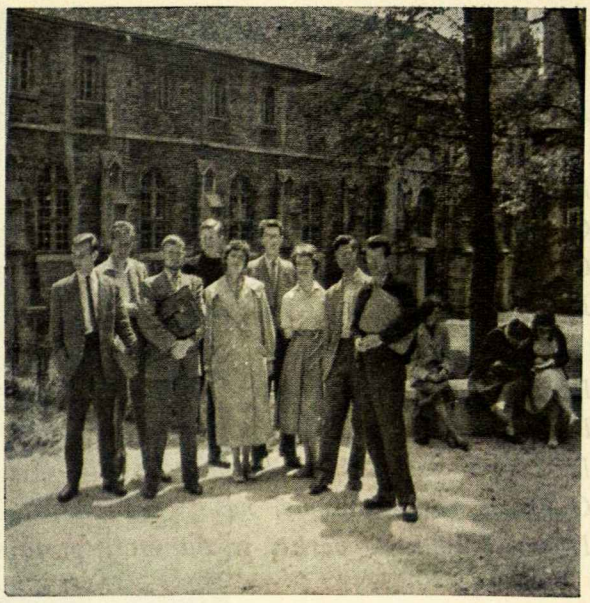

Grupelė užsieniečių studentų Dijone. Trečia iš dešinės — Viktorija Skrupskelytė

REVOLIUCIJA

VIKTORIJA

NEPASTEBĖJUS nei vieno pažįstamo popiečiais prikimštoj studentų kavinėj, Cafe de la Concorde, skubėjau Dijono Laisvės alėja, pro Respublikos aikštę, seną Burgundijos kunigaikščių bokštą ir 17 šimtmečio rūmus tolyn. Išsilaisvinimo aikštėj pasuku į dešinę ir siaurom, vingiuotom gatvelėm pagaliau pasiekiu tikrai jau dvidešimtojo amžiaus rūmus, "Palais de travail". Paskubomis pastatytas, barakų stiliaus pastatas nepažymėtas jokiame Dijono vadove, bet vietos darbininkams gerai pažįstamas. Prie durų keliolika policininkų, o minia jau viduj. Visi tvarkingai susėdę, tik balkone, salės pasieniais ir gale prisigrūdę nekantrių studentų.

Kairiuoju pasieniu pamažu stumiuosi pirmyn. Apsidairau aplinkui: šie tikrai geležinkeliečiai, o čia, atrodo, fabriko darbininkų būrys, už jų tikrai apylinkės ūkininkų eilės. O kur man įsisprausti, pagalvoju. Štai vienas burgundas, tikriausiai batsiuvys, įtartinai mane peržvelgia, baksteli alkūne draugui, tur būt gretimos krautuvėlės savininkui, ir jau du, trys, keturi, penki... stebi, kas gi šita "amerikietė". "Mademoiselle,... une place?" pasiūlo. Ne, "savininkams" tik galva linkteliu, o netoliese pastebiu patogiai įsikūrusius kelis pažįstamus

"Concorde" — užsieniečių studentų mėgstama kavinė

DIJONĘ

SKRUPSKELYTĖ

studentus. Ten ir nuskubu. Sukėlus pusę eilės, greičiausiai sunkvežimių vairuotojų, įsispraudžiu, nors laisvos vietos iš tikrųjų nebuvo. Jaučiuosi, pagaliau, saugiai, kaip namie: du studentai vokiečiai, vadinasi, ne aš viena neprancūzė.

Minia truputį nerimauja. Laiks nuo laiko salės kampuose pasigirsta neaiškūs šūkiai, bet priešakinių eilių nepasiekia. O aplink mus susidaro smalsių darbininkų būrys. Jie patenkinti, kad užsieniečiai tokie pat patriotai, kaip ir jie. Visų veiduose didelis pasitenkinimas, nes juk vyksta kažkas reto, labai svarbaus, ir kiekvienas turi prisidėti. Tikrą pyktį ar rūpestį sunku pastebėti. Lengva šypsena perbėga ne vieno veidą: gal susidomėjimas ir smalsumas didesni, negu nerimas, — pagalvoju.

"Cama r-r-r ades" — staiga pasigirsta. Salė nutyla. Ar čia italas?, paklausiu prancūzą kolegą, išgirdus neįprastą "r" ištarimą. Bet tai buvo burgundas, uolusis Dijono komunistų pirmininkas.

Šitaip aš patekau anomis audringomis pereitų metų gegužės mėnesio dienomis į Dijono antifašistinį mitingą, kuris buvo organizuojamas pasipriešinti Charles de Gaulle ir kurį aktyviausiai rėmė komunistai.

JONAS ŠOLIŪNAS

daiktai ir žaizdos
niekis —
figūros nenupieštos;
išmėtyti danguj bevaisiai debesys.
niekis —
juodam vėjuj sudraskyta drobulė;
dega keršto liepsnos širdyje.
niekis —
pelenais takai apkritę;
kapų gi vartai —
nakty atidari.
niekis —
perkūnas karstą daužo;
iškasta duobė —
nepajėgia akių užmerkti.
niekis
sudygusiuos pasėliuos verkia gėlės;
gėlės suplėšytom širdim,
išniekintais veidais.
niekis —
lietus sulygina kapus;
juodi vandenys nuplauna pėdas,
negrįžusias baltan krantan...

Visus užsieniečius, taip pat ir mane, labiausiai stebino nepaprastas susirinkusiųjų ir kalbėtojų įvairumas.

Tikrai buvo suėję visi, kurie "myli respubliką". Kalbėjo teisės fakulteto profesoriai, žymūs miesto katalikai, stipriai kairiųjų partijų vadai ir aršūs komunistai. Neatsiliko nei studentai. Ilgomis, puikiai nudailintomis, tipiškai prancūziškomis, balansuotomis frazėmis ir jie gynė savo kišimąsi politikon. Mums lygiai atrodė keista, kad šiuo mitingu beveik ir pasibaigė "revoliucija" Dijone. Ši minia, iš paviršiaus žiūrint, susidomėjusi, nė karto daugiau nesusirinko ir neįstengė suburti žmonių paradui, kuris šūkaudamas ir su plakatais nužygiuotų Dijono Laisvės Alėja. Rytojaus dieną mieste skraidė tik mažučiai atsišaukimo lapeliai, o pavakare grįžo iš Paryžiaus, foto aparatais apsiginklavę ir aiškiai apsivylę, keli Dijono amerikiečiai studentai. Jų nuotraukos negalėjo prilygti V. Hugo "Les miserables" aprašytoms 1832 m. revoliucijos scenoms, kurias tuo metu matėme Dijono kinuose. Mums atrodė, kad pasipriešinimas nutilo, kaip ir šūkiai "De Gaulle ne passera pas" pačiame mitinge. Susidomėjimas, tačiau, liko labai gyvas studentų užsieniečių tarpe. Kavinė-

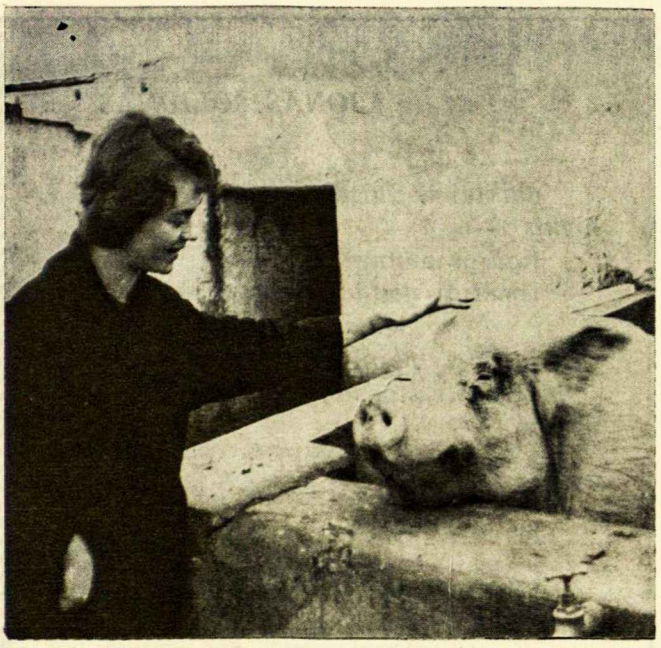

Studijuodama Prancūzijoje, Viktorija Skrupskelytė lankė Europos kraštus ir buvo Romoje. Šv. Kazimiero kolegijos ūkyje prie Romos surado ir lietuvišką kiaulę.

se, sriūbčiodami kavą ir raudoną vyną su plaukiojančiu citrinos griežinėliu, bandėme suprasti prancūzą studentą ir jo patriotizmą.

Nė vienam užsieniečiui nereikėjo įrodymų, kad mūsų šeimininkai — išdidūs krašto gynėjai ir tikrai jautrūs savo tautai.

Jie negali pakelti savo tautos menkėjimo, kurio jie ir nepripažįsta. Savo tarpe prancūzai dažnai kritiški, drąsiai puola savuosius ir visada parengę savo, aišku, pačią tobuliausią nuomonę. Svetimšaliui tačiau neleista užkabinti nieko, kas prancūziška. Dijone prancūzų studentų patriotizmą dažnai pralenkdavo tik negausaus svečių būrelio, naujųjų Afrikos tautų, fanatiškas, net nuo kitų gerovės užsidaręs, netolerantiškas šovinizmas. Prancūzai studentai su savo tauta susirišę kitaip ir dėl kitokių motyvų negu, pvz. lietuviai ar amerikiečiai. Jie neklausia, ar bus savarankiški, neteigia, kad jie dirba demokratiškam gyvenimo būdui išsaugoti. Jiem svarbiau suvokti, kokia jų paskirtis, surasti tai, kas įrodys jų pačių, kaip tautos, pastovumą ir kas įgalins prasmingus pasiekimus. Prancūzija tai visokiom laisvės formom ištikima tauta. Istorijoje ji buvo asmens laisvių gynėja, ir jas prancūzai tebelaiko savomis. Tačiau dažnai atrodo, kad savo tautos genialumo saugojimas, noras savaip įrėžti istoriją jiems yra svarbesni, negu žmogaus laisvių gynimas. Prancūzai pirmoj eilėj lieka ištikimi ir didžiuojasi tuo, kuo jie patys yra. Čia jie ypač skiriasi nuo amerikiečių, kurių patriotizmas yra prisirišimas ir pasididžiavimas iškovotu demokratiniu, laisvu gyvenimu ir pačiu kraštu. Prancūzų mistinis patriotizmas amerikiečių nelengvai suprantamas. Jiems jis kartais atrodo pavojingas, nes prancūzas aukotų net ir savo demokratinį gyvenimo būdą už tautos pranašumo įrodymą.

Prancūzija visada laikoma individualistų tauta, kur kiekvienas turi savus atsakymus ir tik juos laiko priimtinais. Individualizmas, aišku, ypač ryškiai pastebimas studentuose, kurie dar mažiau linkę derinti savąsias mintis su kitų mintimis. Tautinė disciplina, tačiau, prancūzų studentų tarpe neginčijama. Didžiausia nelaimė yra ne demokratinių laisvių praradimas, bet tėvynės išdraskymas. Kai visų pritarimas tragiškai būtinas, prancūzas studentas sugeba primiršti karčius išgyvenimus, apviltą tikėjimą ir susitaiko su tautinės disciplinos reikalavimais. Tai puikia rodo studentų protesto prieš De Gaulle išblėsimas, dar nenutilus apkaltinimams fašizmu. Tačiau tikras susirūpinimas, pilnas pavojaus apimties suvokimas iškyla tik kraštutinėse situacijose, nes prancūzo jautrumą tautos nelaimėms lydi tikėjimas savo tautos pastovumu, nenugalimumu ir pranašumu. Jie pilnai pasitiki, jei ne vadais ar demokratine politine santvarka, tai tautos genialumu, patys savimi, todėl jaudinančių įvykių metu nevienas jų vistiek lieka gana nuošaliai.

Prancūzų studentų tarpe lengva pajusti indiferentiškumą praktiniams politiniams klausimams.

Aktualiausios konkrečios problemos jų nedomina. Prancūziška mokykla puikiai išvystė abstrakčių principų, pagaunančių teorijų pamėgimą. Jų pritaikymas tai kažkieno kito pagarbos nevertas uždavinys. Jiems yra labiau įprasta, — ir jų nuomone, to neabejotinai pakanka ne tik besiruošiantiems gyventi, bet jau tautai dirbantiems, — įžiūrėti problemas, jas puikiai išreikšti, kartais surasti idealų išsprendimą. Nevienam užsieniečiui kyla erzinantis įtarimas, kad šito išsprendimo pritaikymas realybei prancūzui studentui tėra tik atsitiktinis, su problema visai nesurištas dalykas. Niekada netenka pastebėti amerikiečių biznieriško dalyko supratimo, amerikiečių, kurie tuojau klausia: "does it work". Šitoks abstrakčių sistemų pamėgimas patenkinamai paaiškina nevienam užsieniečiui, kodėl tokia didelė prancūzų studentų dalis susikuria sau nuomonę, kuri, atrodo, maža turi bendro su dabarties reikalavimais, su sprendimais, kurie yra būtini tuoj pat. Vien teorijų svarstymas ypač jaudino Dijono amerikiečius, kurie tuojau šoka žiūrėti, ar tas lakiąsias mintis bus galima perkelti gyveniman.

Gal dėlto ne vienas amerikiečių-prancūzų studentų pokalbis apie komunizmą greit nutrūko. Prancūzui galvotojui teoretinis marksizmas visada atrodė patrauklesnis, negu amerikiečiui, kuris komunistinių teorijų nelinkęs suprasti, bet imasi aiškinti, kokios jos pasidaro gyvenime.

Tačiau niekada savo diskusijose nedrįsome teigti, kad prancūzai studentai ištikrųjų nesidomi savo valstybės politiniu gyvenimu; tik savo rolę dabartyje, lygiai kaip ir ateityje, jie supranta kitaip. Savo dabartinį ar būsimą įnašą jie mato kaip žodžio, minties, o ne darbo pagalba. Net ir skaudus savo tautos silpnėjimo pergyvenimas jų neskatina griebtis darbo. Jie lieka diskusijų klausytojais ar jų įsitikinusiais, svariais dalyviais, bet ne organizuotojais ar jų pagalbininkais, kurie imtųsi laisvu laiku apvažinėti miesto gyventojus ir juos raginti balsuoti. Net ir tie, kurie kitų užpulti aršiai gina savo politiškumą, pasitenkina žodžiu ir mintimi.

Jauno prancūzo intelektualo nuomone, jo vienintelė galima politinė misija — tai filosofo ir moralisto misija.

Savo pareiga jie laiko pabrėžti tautinio gyvenimo idealus, smerkti politinių kompromisų trūkumus ir nusižengimus laisvės, humanizmo, o svarbiausia — Prancūzijos idealui. Visų įsitikinimų studentams būdinga nuomonė, kad politika visada yra kompromisas idealo ir principo nenaudai, kad ji pasitenkina prozaiškais siekimais ir visada galutinėje sąskaitoje sužlugdo idealą. Tai argi negeriau pasilikti prie pažiūros, kuri leis išlaikyt politinės kasdienybės nesužalotą mintį? Mums dažnai kaip tik šitoks ir atrodė prancūzų studentų nusiteikimas: užsidarymas ir nusivylęs, net ciniškas žvilgsnis į visą politinį aparatą. Nepasitenkinimas ir nepasitikėjimas politiniais vadais, skaudžiai pajustas nusivylimas ir pasipiktinimas visa krašto politine sistema prasiveržd avo net ir studentų pasikalbėjimuose su užsieniečiais. O užsieniečiams šis jauno prancūzo intelektualo smerkimas visko, kas nutolsta nuo tobulybės, jo noras idealių išsprendimų atrodė nerealus, romantiškas.

Atrodytų, kad jei prancūzai studentai save laiko vadais — intelektualais, pašauktais pabrėžti laisvės ir humanizmo principus, jų tarpe neturėtų kilti gilių politinių nesutarimų. Studentų vieningumas tačiau dažnai būdavo pats skaudžiausias ir greičiausiai spręstinas klausimas. Dvi skirtingos nuomonės — visiškas politinis neutralumas ir reagavimas į politinius klausimus — nuolat skaldė Dijono ir visos Prancūzijos studentus. Studentų laikraščiai — pilni vedamųjų, ginančių vieną ar antrą poziciją; studentų suvažiavimuose — visada daug pasipiktinusių atstovų, nes nebuvo pakankamai pastangų sutaikyti Studentų Sąjungos daugumos su grupėmis, kurios jau nuo jos atsiskyrė. Pačiame Dijone, renkant 1957-58 studentų valdybą, visi kandidatai turėjo viešai paaiškinti ir apginti savo politinį nusistatymą. Pradėjus aiškinti pereitų metų nesusipratimus, susirinkimas nusitęsė iki po vidurnakčio.

Ko jie reikalauja iš savęs, tai jie vertina ir savo didžiuosiuose valstybės vaduose. Todėl neįmanoma surasti studentų, kurie žavėtųsi gabiu, patyrusiu politiniu vadu. Nepalyginamai vertingesnis jiems visad atrodo teoretikas, minties meistras. Tokiu jie tikriausiai matė ir Charles de Gaulle, todėl gal ir buvo lengviau pamiršti protestą ir pasitikėti nauju vadu. Tikriausiai daugelis jį vaizdavosi kaip arčiausia prilygstantį karaliaus - filosofo tipui, kuris sugebės valia, protu, retorika jungti visus. De Gaulle mokėjo sugestijonuoti, kad jis pakeičia idealą išduodančias politinio gyvenimo smulkmenas plačiomis sąvokomis, Prancūzijos didybės vizijomis, svajonėmis.

Šios nuotaikos dažnai būdavo nesuprantamos amerikiečiams. Ar tik nebūtų jas lengviau supratęs lietuvis, kuriam miela visa kas sava, kuriam nesvetimos pagaunančios teorijos, lakios mintys ir svajonės.

ROMUALDAS KISIELIUS

NAKTIS

Iš vakaro miglotų rankų
Iškrito deimantas ir subyrėjo
Pilkam dangaus aksome...
Jo žėrinčios skeveldros
Sužibo, suspindėjo keliuose,
Ir žemės, ir dangaus, ir vėjų...

Palaidoję saulėtą dieną,
Kurios nieks neverkė ir neraudojo,
Kruvini debesys į tamsą nusileido...
Ir vėl alsuojanti naktis
Savo žvaigždėtais rūbais
Uždengė šaltą ir raupsuotą
Žemės veidą...

PER PRIZMĘ

ATEITININKIŠKO GYVENIMO AKTUALIJOS

Mūsų ideologinės minties tęstinumas nuo kartos į kartą yra vienas iš ryškiųjų mūsų stiprybės ženklų. Neseniai Marianapolyje pravesti trečieji ideologinio pasiruošimo kursai vėl vaizdžiai išryškino naujus veidus. Net ir uoliai ateitininkišką veiklą sekančiam asmeniui daugelis dalyvių nebuvo pažįstami — tai vėl nauja jaunų žmonių banga, per ateitininkų organizaciją siekianti tobulinti savo asmenybę. Nesąmoningai apima žmogų džiaugsmas, kai matai, kad pavargstančių vieton ateina kiti. Jie kupini jaunatviškos energijos ir ryžto. Tačiau kartu ir nerimas kyla. Ar mes, iš kurių jie pavyzdį sau ima, jaučiame savo pareigas jų atžvilgiu? Ar suteikiame jiems tinkamų progų save tobulinti?

*

Žmoguje sužadinti kaltės jausmą reikia įvairiausių priemonių. Vieniems pakanka trumpo žodžio, kiti be pabarimo nesusipranta, treti dar griežtesnių formų reikalingi. Pastaruosius sunku suprasti, nors jų pasitaiko. Štai konkretus pavyzdys. Mus visus lanko ATEITIS. Nueina ji ir pas tuos, kurie nerangūs atsilyginti. Tačiu kaip išaiškinti tokio asmens elgesį, jei jis raštu ir žodžiu raginamas beveik dešimt kartų, o visgi tyli. Šį galvosūkį dar daugiau komplikuoja faktas, kad tas asmuo tai buvęs Ateitininkų Fed. Tarybos narys, savo kalbomis ne vieną žavėjęs ir ugdęs. Nelengvesnis galvosūkis, kai sužinai, kad tokį patį tylos sąmokslą prieš mūsų leidinį vykdo prieš kurį laiką mokslus baigęs ir šiandien dar uoliai visuomeninėje veikloje besireiškiąs, savo laiku centriniam vienetui priklausęs, eilėje valdybų dalyvavęs asmuo. Skaitai apie jį dienraštyje žinų, kad turi atsakingas profesines pareigas, bet visgi mūsų veiklai atranda laiko. Bet ar tai tikslu? Kažkaip lieka neišblaškoma minis, kad šiais atvejais ugdymo pastangos liko bevaisės. Kodėl?

*

Kvieslys jau pradeda šaukti, ir jo balsas kaskart stiprės. Tas kvietimas į Chicagą, kur sekančiais metais Darbo Dienos savaitgalio metu įvyks šeštasis ateitininkų kongresas 50-ties metų sukakčiai paminėti. Lietuviškoje plotmėje tai regis pirmas reiškinys tarp ideologinių organizacijų. Mes jų visad turėjome, tačiau nei viena iš jų neišsilaikė toj pačioj veiklos augštumoj šio šimtmečio bėgyje. Šią auksinę sukaktį reikia įspūdingai paminėti. Jau veikia rengimo komisija Chicgoje, jau ne vieną kartą posėdžiauja, padaryti planai, bet be mūsų visų dalyvavimo visi tie užsimojimai liks beverčiai. Todėl jau šiandien visi turime pradėti susiprasti su mintimi, kad visi vyksime Chicagon kongresui. Jaunimui jau laikas pradėti kelionės išlaidoms pinigus taupyti, gi vyresnieji jau dabar turėtų numatyti ateinančių metų atostogas suderinti su šia didinga ateitininkiška švente. Nejaugi mes patys nenorėtume pasidžiaugti savais laimėjimais; o kongrese tam progų bus. Tačiau ne vien praeitimi džiaugtis, bet ir ateičiai angažuotis turime. Ir tam kongrese galime tikėtis prasmingos programos.

*

Bendroji studentų sąjunga greitu laiku baigia savo metinę kadenciją. Jau pasibaigė studentų rinkimai, ir naujos jėgos vairą paims į savo rankas. Šie faktai nieko nestebina, nes tai natūrali organizacinė eiga. Bet visgi verta trumpai stabtelti ir prisiminti faktą, kad prieš metus, pirmame centro valdybos posėdyje pareigomis besiskirstant, ateitininkų dauguma (4 iš 7) pirmininko pareigas perleido skautui akademikui. Sroviniais siekimais persunktoje mūsų visuomenėje tai gražus pavyzdys. Tylomis, kaip ir derėtų, šis reikšinys būtų iš gyvenimo perėjęs į sąjungos istoriją, tačiau visgi verta tai iškelti ir su juo platesnį idėjos draugų ratą supažindinti ir tuo reiškiniu pasidžiaugti.

*

Mokslus baigusių ir tuo pačiu su Studentų Ateitininkų Sąjunga atsisveikinusių jaunuolių organizacinis likimas labai neaiškus. Apie jį yra įvairiausių nuomonių. Vieni tvirtina, kad faktiškai padėtis šiuo klausimu normali, nes dauguma jų automatiškai prisijungia prie sendraugių skyrių ir tuo klausimas išsisprendžia. Esu šiuo klausimu kitos nuomonės. Priežasčių šios organizacinės problemos aiškinimui daug. Ne apie jas šiandien norima kalbėti. Rūpi paliesti susipratimo būtinybę. Daug kam, išgyvenančiam šį organizacinio keitimosi etapą, dar nėra susikūręs pakankmai stiprus pajautims, kad niekas šios problemos tam asmeniui neišspręs, jei jis pats nerodys susidomėjimo ir susirūpinimo. Su intensyvesniu padėties suvokimu ateis ir realios problemos sprendimų galimybės. Tačiau pirmiausiai reikia šio jaunimo tarpe žadinti patį suvokimą. Ir jis pats tai turi atlikti, jis pats turi save tam nuteikti.

*

Ar su iždininku jau atlikai šių metų reikalus? Ar jo, ir tuo pačiu visos organizacijos, kasa padidėjo Tavo nario mokesčiu? Retkarčiais ir tuos klausimus turime prisiminti, nes teigiamas atsakymas į juos mūsų veiklai suteikia pasireiškimo galimybes. O gal net neragintas pasiryši šią pareigą atlikti? Nesinori tikėti, kad tai padarytum, bet gal...

*

Pax Romanos organizaciniame rėmuose veikianti egzilų katalikų studentų sąjungų komisija kreipėsi į šiuos tremtinių vienetus, prašydama tikslių bibliografinių davinių apie medžiagą, kuri nusako religinį persekiojimą faktinėje šviesoje. Ir ateitininkus toks prašymas yra pasiekęs. Studentų Ateitininkų Sąjungos užsienio Reikalų skyrius koordinuoja šių davinių surinkimą, tačiau talkon kviečiami ir raginami visi. Nesitenkinkime kaimyno ar bičiulio pastangomis ir patys pasistenkime patalkininkaut. Gi šos akcijos reikšmė pasidaro aktualesnė žinant, kad ši medžiaga padės parengti atitinkamą dokumentaciją, kurios Jungtinės Tautos (UNO) yra prašiusios iš Pax Romanos. Negalime šiam reikalui likti abejingi.

VYTENIS

SPORTAS

IŠ PRAEITIES . . . STIPRYBĖ

EDVARDAS ŠULAITIS

Prieš dvejus metus prisimininėme pirmąją Lietuvos pergalę Europos krepšinio pirmenybėse (1937 m. Rygoje), o šioje vietoje norisi sustoti ties antrąją ir paskutiniąją mūsų krepšininkų pergale (1939 m. Kaune). Tai buvo paskutinis kartas, kada Lietuvos krepšininkai savo vardu galėjo pasirodyti panašiose žaidynėse, nes vėliau užėjęs karas ir Lietuvos užgrobimas sutrukdė mūsų krepšininkams tęsti savo laimėjimų grandinę. Po karo lietuviai buvo įjungti į Sov. Sąjungos rinktinę, kurioje daug prisidėjo prie jos pergalių Europos ir kitose krepšinio pirmenybėse.

1939 gegužės 21 Kauno gyventojams buvo reta šventė, nes tą dieną įvyko III Europos krepšinio pirmenybių atidarymas didžiulėje, 12,00 žiūrovų talpinančioje, halėje. Apie šį atidarymą K. Čerkeliūnas "Lietuviškojo krepšinio" leidinyje štai kaip rašo:

"Visi namai ir įstaigos pasipuošė tautinėmis vėliavoms, o šventiški kauniečų vedai skelbė apie didįjį įvykį. Į halę plaukė kartų kartos — šalia žilagalvio senelio, jau krypstąs senatvėn jo sūnus su savais vaikais... Halę pašventino kan. F. Kapočius, orkestras sutrinko maršą ir žygiavo pirmenybėse dalyvaujančios aštuonios komandos, kiekviena su savo valstybine vėliava. Priekyje estai, toliau suomiai, prancūzai, vengrai, italai, latviai lenkai ir paskutinieji — lietuviai. Pirmenybes atidarė prezidentas A. Smetona, visos komandos buvo pristatytos, o po to tautiškų šokių pašoko gimnazijų grupės. Tautiški drabužiai, jaunos mergaitės erdvioje halėje ir įvairūs šokiai tartum išsakė lietuvišką paprastumą, nuoširdumą ir gilų grožio pajautimą".

Sekančias dienas vyko krepšinio susitikimai, kuriuos visus, kaip žinome, laimėjo Lietuvos krepšininkai. Daugelyje rungtynių lietuviai iškovojo aiškias pergales, tik vien prieš latvius turėjo gerokai pasitempti. Apie tas rungtynes mūsų augščiau minėtame leidinyje rašoma:

"Pirmąją dieną mūsiškiams burtai lėmė susitikti su savo didžiuoju varžovu — latviais. Retai kada yra buvę tokios dramatiškos rungtynės, ypač paskutiniąsias 1 min. Latviai vedė 27-21, bet lietuviai išlygino, ir tada pabiro jautriausios akimirkos. Mūsiškiai persvėrė 31-29, bet latviai nepasidavė ir vis gebėjo vesti 2 tšk. skirtumu. 30 sek. prieš pabaigą latviai dar turėjo 1 tašką viršaus, o žiūrovai nerimo ir visa halė dundėjo nuo riksmų, nuo ovacijų ir nusivylimo pareiškimų. Paskutinėse sekundėse lietuviai šoko antpuolin, kamuolį gavo po krepšiu stovėjęs Lubinas, metė, kamuolys pašokinėjo ant lanko ir ... įkrito — Lietuva laimėjo 37-36... Visas įtempimas buvo išlietas Tautos himnu, kurį žiūrovai sugiedojo nepaprastu jautrumu ir galia".

Po to sekė pergalės prieš Estiją — 33-1, Lenkiją 46-18, Prancūziją 7-18, Vengriją 78-15, Italiją 48-15. Galutinė pirmenybių lentelė atrodė taip; 1. Lietuva 14 tšk. 402-125 krepšių sant., 2. Latvija 12, 353-163, 3. Lenkija 12, 27-221, 4. Prancūzija 11, 262-215, 5. Estija 11, 291-174, 6. Italija 9, 211-223, 7. Vengrija 8, 2-341, 8. Suomija 7, 7-53. Įmestų krepšių skaičiumi Lietuvos rinktinės žaidėjas Lubinas, surinkęs 96 taškus, buvo trečiasis iš visų pirmenybėse dalyvavusių krepšininkų.

Dabar nuo tų atmintinų dienų jau praėjo 20 metų. Į Lietuvą užplūdo svetimieji, ir daugumas tą pergalę pelniusių krepšininkų turėjo palikti savo tėvų žemę, kol vėliau pasiekė Jungtines Amerikos Valstybes ar kitus kraštus. Didžioji jų dalis šiandien gyvena JAV. 1957 rudenį, Chicagoje minint 20 metų sukaktį nuo Lietuvos pergalės II Europos krepšinio pirmenybėse, čia dalyvavo 9 II ir III Europos krepšinio varžybų dalyviai M. Ruzgys, A. Andrulis, P. Talzūnas F. Kriaučiūnas, Z. Puzinauskas, V. Budriūnas, J. Jurgėla, V. Norkus ir P. Mažeika. Jie čia taip pat sužaidė tarpusavio rungtynes, nors dauguma iš jų ilgesnį laiką krepšinio srityje buvo nesireiškę.

Kaip jau buvome minėję, po 1939 metų Europos krepšinio pirmenybių, Lietuva, 1940 m. praradusi savo nepriklusomybę, negalėjo dalyvauti tolimesnėse tokio masto varžybose. Tačiau jos krepšininkai, įjungti į Sov. Sąjungos rinktinę, jai padėjo iškovoti pergales. Visas iki šiol įvykusias Europos krepšinio pirmenybes, išskyrius tik 1955 m. varžybas Budapešte (laimėtojas Vengrija), laimėjo Sov. Sąjunga, kurios eilėse žai-

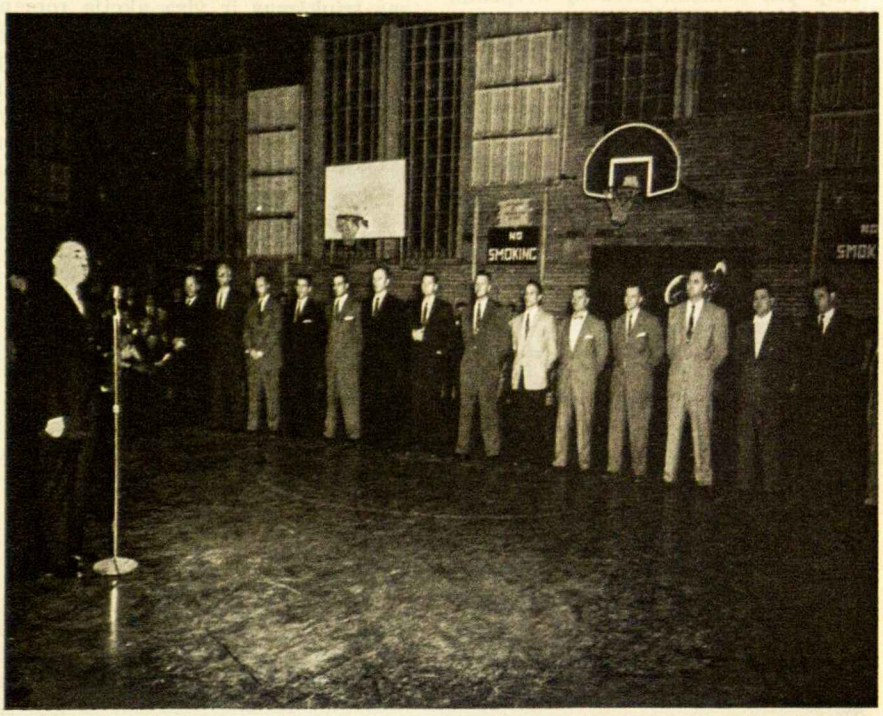

II ir III Europos krepšinio pirmenybių dalyviai bei kiti labiau pasižymėję lietuviai krepšininkai jų pagerbimo metu 1957 m. Chicagoje. Kalba konsulas P. Daužvardis.

SUŽEISTI ŽMONĖS

Po kiekvieno karo išleidžiama tūkstančiai tomų atsiminimų ir karo temomis novelių rinkinių ir romanų. Kaikas sako, kad tokios temos yra atsitiktinės, kad reikia imti temas iš normalaus gyvenimo, kad karo temos, arba pokario, yra nenormalios, ir todėl rašytojas gali lengviau daryti nelabai įtikimus veiksmus ir sukurti tik karo metui galimus personažus. Mūsų nuomonė čia būtų kitokia. Pirmas dalykas — karas palietė ne vieną žmogų, ne išskirtiną asmenį, o milijonus; antra — svarbu parašyti gerai, o nesvarbu apie ką rašysi. Tokie yra literatūros negailestingi reikalavimai. Taip pat reikia neužmiršti, kad romano pagrindiniais veikėjais kartais gali būti ne tik karo meto, bet ir ne visai normalūs žmonės, kaip pavyzdį galime priminti amerikiečio rašytojo Herman Wouk romaną "Sukilimas laive", kuris prieš keletą metų buvo labiausia perkamas.

---

dė šie Lietuvos krepšininkai: 1947 m. Prahoj — Butautas, Kulakauskas, Lagunavičius, Petkevičius, 1951 M. Paryžiuje — Butautas, Lagunavičius; 1953 m. Maskvoje — Butautas, Lagunavičius, Lauritėnas, Petkevičius; 1955 m. Budapešte — Lauritėnas, Petkevičius, Stonkus; 1957 m. Sofijoj — Lauritėnas, Stonkus. Taip pat nemaža lietuvių krepšininkų atstovavo Sov. Sąjungą ir pokarinėse pasaulinėse olimpiadose.

Užjūrio kraštuose lietuviai krepšininkai irgi nesnaudžia, ir čia jau yra išaugusi nauja krepšininkų karta. Australijoje, JAV ir Kanadoje lietuviai krepšininkai aktyviai dalyvauja varžybose su tų kraštų komandomis, nors paskutiniuose dvejuose kraštuose, dėl augšto šių valstybių krepšinio lygio, labai gerų pasekmių ir nepasiekiama. Čia lietuviai krepšininkai taip pat bando savo jėgas tradicinėse pabaltiečių pimenybėse, kurios yra vykdomos kas metai. Australijoje ir Brazilijoje vienas kitas lietuvis buvo įtrauktas į tų kraštų krepšinio rinktines.

Taigi, kaip matome, nors lietuviai krepšininkai šiuo metu negali varžytis savo valstybės vardu, tačiau jie, prisimindami prieš 20 ir daugiau metų pelnytas pergales, stengiasi ir dabar skinti laimėjimus visais galimais būdais. Gražu, jog mūsų krepšininkai semia stiprybę iš paeities, ir jos šviesoje gimsta noras bei pasiryžimas varžytis jų pamėgtoje šakoje.

Žmonės ir vieta

Liečiantis karo, okupacijos ir pokario temas bei įvairių tautų veikėjus yra neseniai išėjęs A. Rūko romanas "Sužalotieji". Jame susikryžiuoja gyvenimai vokiečio karininko, vokiečių okupacijos metais gyvenusio Lietuvoj, ir pogrindžio veikėjų. Romano veiksmas eina dviem planais. Pabaigos reikia ieškoti pradžioj ir pabaigoj. Paliečiamas ne tik karo meto bet ir prieškario gyvenimas. Romanas yra dviejų dalių, bet jis galėtų apimti daugiau, kadangi pirmoji dalis yra daug vienodesnė, lygesnė, mažiau joje veiksmo, bet daugiau įtikimumo. Antroje dalyje daugiau dviejų plotmių kompozicijos, daugiau blaškymosi, veiksmai nebe tokie nuoseklūs ir sunkiau įtikimi, nors jie savo esme gal labiau mums įprasti, negu pirmoje dalyje. Įdomiausias iš kelių veikėjų — vokietis leitenantas, poetas Eichenbaum. Jis tikrai tipingas vokietis, pilnas didybės, tačiau žmogiškas, pilnas egoizmo, tačiau matąs, kad visa, apie ką jam buvo kalbėta ir kuo jis pats tikėjo, tėra tik kažkoks nesusipratimas. Tai puikiai atpasakota žmogaus istorija, tikinčio diktatūrai kokiam nors režimui, ir pagaliau jo apgauto. Tokių žmonių buvo ir yra šiais izmų metais milionai, ir šis Eichenbaumas Rūkui pavyko sukurti. Visas triukšmas ir visa akcija romane vyksta dėl moters Aldonos, kurią myli jos pačios vyras, vokietis Eichenbaum ir dar vienas šeimos draugas Algis. Šie pagrindiniai asmenys ir varo visą romano veiksmą. Romanas gerai skaitosi, nemaža intrygos ir iš viso galima vadinti romanu. Tiesa, jame perdaug vietomis naivumo ir sentimentalumo, tačiau yra ir natūralių sakinių ir ramiai poetiškų.

Veiksmas vyksta Lietuvoj ir Vokietijoj, galima atrasti romane stovyklų vaizdus, karo, taikos metų ramų lietuvių gyvenimą, tačiau rezultate tie žmonės yra daugiau ar mažiau karo pasekmių sužaloti.

Stilius ir visa kita

Autorius, kaip minėjome, rašo paprastu, kartais poetišku išvirstančiu, neretai susentimentalėjančiu stiliumi, tačiau jis yra beveik lygus, būdingas vienam autoriui o ne keliems. Žinoma, kai Každaila, ramus seniokas, pasmaugia jauną šnipą arba kai Aldona apie tankus nukalba

kaip apie geležinius svečius, nelabai darosi įtikima. Kažkaip jau nenatūraliai ir knygiškai, o ne gyvenimiškai atrodo ir tas pogrindis. Visa truputį kitaip buvo tiek prie bolševikų, tiek prie vokiečių okupacijų, ir čia autoriui nelabai pavyko pagauti to meto pogrindžio nuotaikas ir duoti tikrą vaizdą. O tai buvo nesunku padaryti, nes pogrindyje dirbusių žmonių čia Amerikoj yra. Šiaip jau kartais išeina į filosofiją, kuri, kada jos nėra perdaug, nėra bloga, juo labiau, kad čia kalba ne Maceina, bet eiliniai, filosofais karo paversti inteligentai.

Rūkas daugelyje savo eilėraščių, o ir dramose yra sentimentalus. Nėra jau taip blogas ir sentimentalumas, tačiau, kada matai, jog gyvenimas yra kietas ir sunkus sentimentalumas knygoj ne tik erzina, bet ir iškreipia ne taip jau blogai pristatytą vieną ar kitą veiksmą.

Apskritai knyga yra skaitoma. Nors daug trūkumų yra tiek charakterių, tiek įtikinamumo atveju,

VARDAI ★ ĮVYKIAI ★ IDĖJOS

Darius Lapinskas, Bostono studentų ateitininkų draugovės narys, baigęs Naujosios Anglijos konservatoriją, buvo išvykęs muzikos studijų gilinti į Vieną, Austriją. Šį pavasarį jis mokslus baigia ir grįžta į Bostoną.

Vytautas Maželis, kurio nuotraukomis dažnai pasipuošia Ateities žurnalas, per Velykas buvo surengęs savo nuotraukų parodą Prisikėlimo parapijos patalpose Toronte.

Draugo dienraštis ir šiais metais skelbia romano konkursą. Tai devintasis konkursas. Skiriama 100 dol. premija. Rankraščius reikia įteikti iki gruodžio 1 d. šiuo adresu: Romano Konkurso Komisijai, Draugas, 4545 W. 3rd St., Chicago 29, Ill. Romano siužetą pasirenka patys autoriai. Turi būti parašytas mašinėle, nemažesnis kaip 200 romano formato puslapių. Sprendimo bešališkumui patikrinti autoriai turi pasirašyti slapyvardžiu, o atskirame uždarame voke pažymėti savo tikrą pavardę ir adresą, ten pat įrašant romano pavadinimą ir pasirinktą slapyvardę. Jury komisijai pasirinkus premijuotiną romaną, atidaromas tik laimėjusio autoriaus vokas. Premijos nelaimėjusių autorių vokai komisijos ir Draugo atstovo akivaizdoje sudeginami. Jury komisijos vietą ir sąstatas bus paskelbtas vėliau.

Kun. A Miluko monografiją paruošė žurnalistas Vladas Mingėla. Knygai išleisti sudarytas platus komitetas. Į garbės komitetą įeina: prel. J. Balkūnas, J.J. Bachūnas, prel. J. Ambotas dr. A. Damušis, prel. Pr. Juras, prel. L. Mendelis, A. J. Rudis, prel. K. Vasys. Darbo komitetą sudaro: dr. T. Žiūraitis, O.P., — pirmininkas, dr. J. Pikūnas, V. Kutkus, L. Mingėlienė, Alė Rūta, M. A. Milukas, V. Mingėla. Kun. A. Milukas buvo Amerikos lietuvių žymus veikėjas, vienas pats yra išleidęs per 180 knygų, mirė Brooklyne prieš 19 metų. Aukas, skirtas jo monografijai leisti, siųsti: L. Mingėlienė, 153 E. Parkhurst Pl., Detroit 3, Mich.

---

tačiau skaitytojas galės rasti vieną kitą įdomesnę mintį ir situaciją. A. Rūkas yra parašęs visą eilę knygų; atrodo, kad ši bus viena geresnių, nors irgi daugiau pramoginė, negu problematinė.

L. Augštys

Kun. dr. Juozas Prunskis, Draugo dienraščio redaktorius, Ateičiai paskyrė 50 dol. Ateities administracija ir redakcija šiuos pinigus skiria Ateities žurnalo platinimo vajui, kuris pradedamas birželio 1 ir baigiamas lapkričio 1. Visos kuopų ir draugovių vadovybės prašomos uoliai įsijungti į šį vajų. Daugiausiai surinkusiam Ateities prenumeratorių bus paskirta 50 dol. premija. Ateities administracija ir redakcija nuoširdžiai dėkoja kun. dr. J. Punskiui už šią auką. Tai ne pirmas kartas, kai kun. dr. J. Prunskis Ateičiai paaukoja po 50 dol. tuo įvertindamas pastangas žurnalą leisti ir tobulinti ir kartu paskatindamas jaunųjų kūrybingumą.

Sigitas Bobelis ir Guoda Mačiūnaitė susituokė balandžio 18 d. Apreiškimo parapijos bažnyčioje Brooklyne.

Kun. Stasys Yla atsidėjęs ruošia Ateitininkų Vadovą, kurio atkiras dalis jau esame spausdinę Ateityje. Autorius yra surinkęs labai daug medžiagos iš visų ateitininkiškų laikraščių ir kitų leidinių. Medžiaga baigiama grupuoti, ir pats Vadovo redagavimas jau eina į galą.

ALRK Federacijos kongresas šiemet šaukiamas New Yorke Padėkos Dienos savaitgalį. Posėdžiai vyks Comodore viešbutyje. Tokie Federacijos kongresai kviečiami kas antri metai. Paskutinis kongresas buvo Bostone.

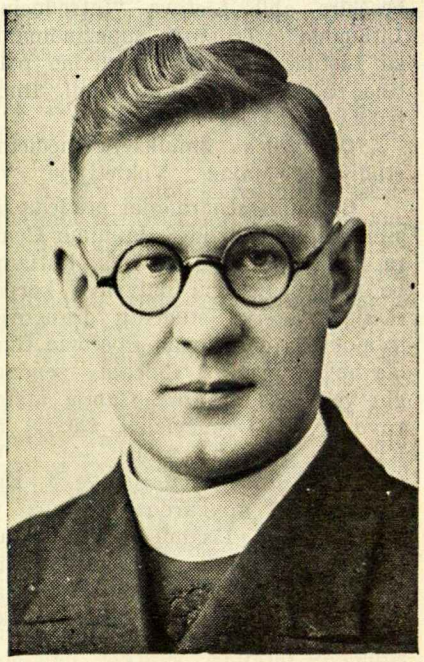

Kun. dr. J. Prunskis

Prof. dr. Vytautas Vardys balandžio 18 skaitė paskaitą studentų studijų dienose Urbanoje apie lietuvių politinių veiksnių reikšmę užsienyje.

Arkivysk. J. Skvireckas, Lietuvos metropolitas, šiuo metu gyvenąs Zams, Austrijoje, šiemet mini 60 metų kunigystės ir 40 metų vyskupystės sukaktį.

Kennebunkporte, Me., jau rengiamasi vasarai. Ir šiemet bus ten berniukų stovykla, o vasarnamiuose galės atostogauti pranciškonų vienuolijos bičiuliai.

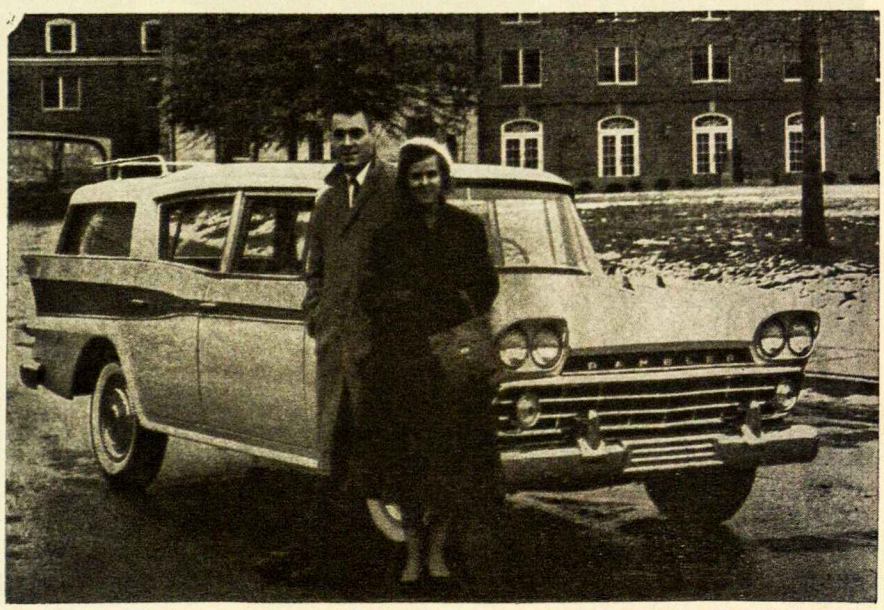

Vytautas ir Vanda Valaičiai. Šiemet V. Valaitis laimėjo "U.S. Camera" žurnalo pirmą premiją ir dovanom gavo šį automobilį.

Liet. Studentų Sąjunga išleido brošiūrą apie Lietuvą "Introducing Lithuania". Trumpai supažindinama su Lietuvos istorija, dabartine politine padėtimi, kultūra, menu. Iliustruota ir išleista skoningai.

Dr. Vincas Šmulkštys mediciną studijuoja Mainze, Vokietijoje.

Chicagos sendraugiai pradeda išsijudinti. Balandžio 8 Jaunimo Centre įvyko valdybos posėdis, kuriame be valdybos narių dalyvavo korporacijų filisterių, studentų draugovės ir moksleivių atstovai. Posėdžio tikslas buvo nustatyti Chicagos sendraugių veiklos programą. Gabiją atstovavo dr. Z. Danilevičius, Šatriją A. Kižienė, Vytauto klubą — . V. Literskis, studentų draugovę J. Kučėnas, MAS apygardos valdybą p. Meškauskienė. Išsamų referatą skaitė Tėv. Kubilius, ragindamas sendraugius į veiklą. Balandžio 24 tame pačiame Jaunimo Centre įvyko sendraugių susirinkimas; į skyrių įstojo naujų narių.

Kun. Vytautas Bagdanavičius, MIC, šiemet mini 50 metų sukaktį. Jis yra uolus lietuviškos spaudos bendradarbis ir dabar dirba Draugo dienraščio redakcijoje.

Kun. dr. Voldemaras Cukuras, dėstąs lituanistiką Annhursto kolegijoje Putname, uoliai talkina Ateičiai, surinkdamas iš studenčių geresnius seminarinius darbus ir juos atsiųsdamas redakcijai. Jo dėka dabar spausdiname Ritos Durickaitės straipsnį apie Milašių.

HAMILTON, ONT. ATEITININKAI

Balandžio 12 Hamiltono ateitininkų kuopa turėjo susirinkimą, kuriame paskaitą skaitė I. Matusevičiūtė iš Toronto apie ateitininkų idealus ir tikrovę. Perspėjo išeivijoje esančius ateitininkus, kad didelė laisvė dažnai pavojingesnė už persekiojimą. Mums reikia gyventi pagal idealą — jį įkūnyti. Tarp Kristaus atneštos religijos ir gyvenimo tikrovės nuolat vyksta konfliktas. Ateitininkams reikia gilintis į katekizmą ir jį vykdyti. Kuriems daugiau duota, iš tų daugiau ir reikalaujama. Išeivijoje turime neblogas sąlygas veikti ir tobulėti ir jei tuo nesinaudojam, patys esame kalti. Turime pirmauti mokslu, morale, išsilavinimu ir savo kilnia asmenybe šviesti aplinkai. Doras žmogus savo asmeniu daugiau padaro, kaip gražiausios kalbos, pav., šv. Teresė Kūdikėlio Jėzaus. Išeivijoje pergerai gyvendami, jau pradedam pamiršti auką. Norim laimėti dangų ir Lietuvą nekovodami, be aukų. Prelegentė konkrečiai pasiūlė paskelbti kokį pasninką kurią dieną ir pinigus už maistą paaukoti ar sutanai ar monstrancijai kuriai bažnyčiai, ar susikaupimą — maldą už lietuvius Sibire ir t.t.

Susirinkusieji buvo labai paveikti noro dirbti, o ne kalbėti, ir čia pat visi suaukojo 12 dol. 25 ct. ir nutarė paremti saleziečių gimnaziją Italijoj šia auka.

Dvasios vadas kun. Tadarauskas savo širdyje džiaugėsi katalikiškom organizacijom parapijoj, nes tai daug padeda kunigams.

Kuopos pirm. J. Pleinys savo žodyje trumpai apžvelgė praėjusių metų darbus ir pareiškė, kad valdyba atsistatydina. Susirinkimui pirmininkavęs p. Domeika siūlė paprašyti valdybos pasilikti, ir susirinkimui vienbalsiai prašant, senoji valdyba sutiko liktis. Taip pat ir revizijos komisija. Taip valdybą sudaro: J. Pleinys, A. Grajauskaitė, St. Verbickas, G. Bakaitytė, T. Verbickaitė ir G. Latauskaitė; o revizijos komisiją: K. Gudinskas, K. Bungarda ir p. Repčienė.

Gale kuopos pirmininkas pranešė ateities planus: gegužės mėn. ruošiam šokius, o rudenį sueina 10 metų nuo kuopos įsikūrimo Hamiltone. Ta proga norima iškilmingai paminėti. Susirinkimas baigtas ateitininkų himnu.

Praurimė

Šį pavasarį beveik visose kuopose ir draugovėse rengiamos ateitininkų šventės. Rengėjų prašome neužmiršti ir Ateities žurnalo, pasirūpinti, kad būtų parašytos korespondencijos ir kad būtų atsiųsta kuo daugiau nuotraukų.

Sendraugių centrinis skyrius, įkurtas Chicagoje prie Sendraugių Sąjungos Centro valdybos, jau turi keliolika narių. Į šį skyrių prašomi įsijungti visi, kurie gyvena pavieniai ir vietoje nėra ateitininkiškos veiklos.

Lojalumo paradas New Yorke balandžio 25 d. Parade dalyvavo ir ateitininkai Nuotr. A. Dziko

WINNIPEGAS

Balandžio 19 lietuvių šv. Kazimiero parapijos klebonijoje įvyko ateitininkų sendraugių Winnipego skyriaus visuotinas susirinkimas.

Po ilgoko užsnūdimo (mat, neboturėjome pirmininko) vėl beveik visi susirinko išskyrus tik tuos, kurie buvo darbe.

Išrinkta nauja valdyba, kuri pareigomis pasiskirstė taip: Česlovas Kurauskas — pirmininkas, Bronė Bujokienė — sekretorė ir Jadvyga Krišč iūnienė — iždininkė. Į revizijos komisiją pateko St. Bujokas ir V. Rutkauskas.

Su entuziazmu ir noru veikti aptarė ateities veikimo gaires ir čia pat visi nariai užsimokėjo nario mokestį, kuris tuoj bus išsiųstas centrui.

Dalyvavusi

studentų ateitininkų sąjunga

IŠ ŠATRIJOS VEIKLOS

Prieš Velykas Chicagos Šatrija turėjo porą šaunių parengimų. Vyesnieji šatrijiečiai, filisteriai, suruošė viešas diskusijas apie pasaulyje pagarsėjusį Boris Pasternako romną Dr. Živago. Išsamų ir kruopščiai paruoštą tuo reikalu referatą skaitė kun. Alfonsas Grauslys. Iš jo nagrinėjimo klausytojai susidarė išvadą, kad Dr. Živago buvo tikrai vertas Nobelio premijos ir ją gavo ne dėl politinių motyvų. Koreferavo ir šiltais žodžiais įvertino referento darbą bei papildė amerikiečių spaudos atsiliepimų apžvalga apie Dr. Živago Aldona Šmulkštienė-Krikščiūnaitė.

Antrą parengimą surengė Šatrijos jaunimas — tai metinę šventę. Šiais metais šventė išsiskyrė savo gražia ir turtinga meninė dalimi. Po gražios kun. dr. Pero Celiešiaus paskaitos apie meno turinį ir jo formą, Vida Krištolaitytė paskaitė Ričardo Ukrino, esančio kariuomenėje, tris eilėraščius. Paskui meno galerija, kurioj buvo visa toji šventė, skambėjo nuo sodraus Romos Mastienės mezzo-soprno. Jai akomponavo Manigirdas Motiekaitis. Gale tikras duetas; aktorė Elena Blandytė ir pats autorius Česlovas Grincevičius skaitė linksmą pasaką apie išmintingąjį Kėdainių burmistrą ir jo kvailą ožką, prieš du ar tris šimtus metų miestui pridariusią nemaža visokių eibių. Visa toji programa atlikta savomis jėgomis.

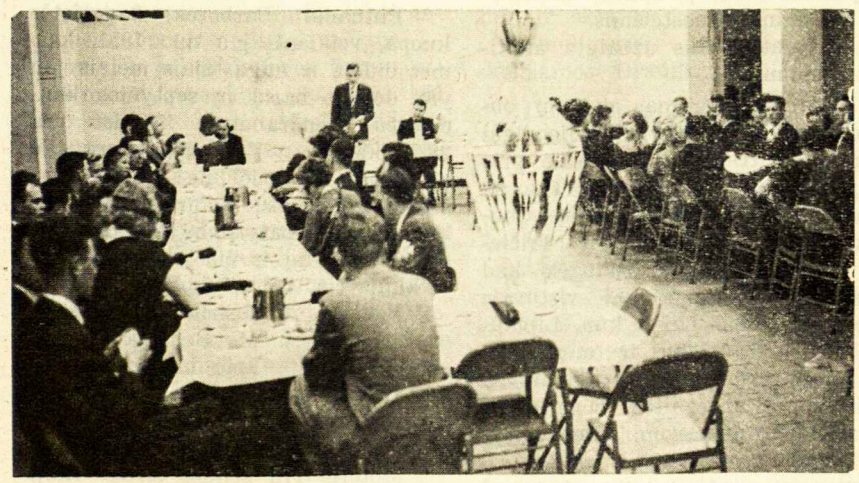

Chicagos studentų ateitininkų šventė

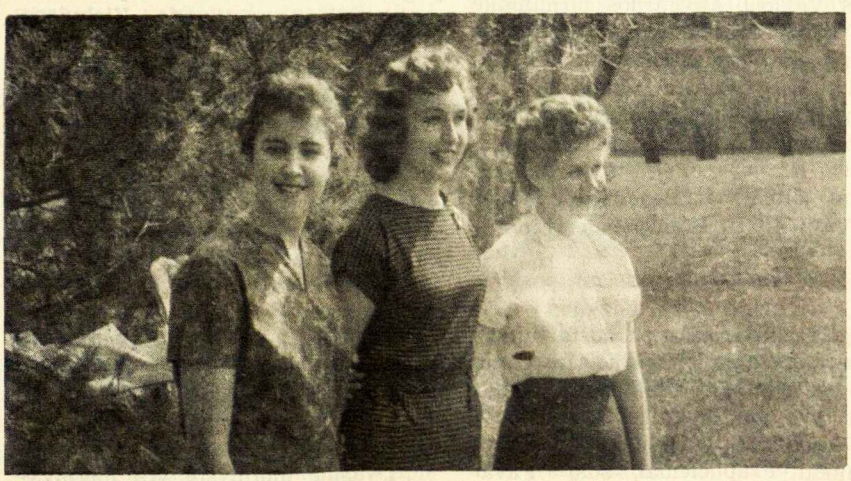

Putnamo stud. ateitininkių draugovės valdyba; iš k. į d.: Teresė Ivaškaitė — pirm., Aurelija Kucinaitė — sekr., Nijolė Sabataitytė — ižd. ir soc. reikalų vedėja.

PUTNAMAS

Balandžio 25 įvyko Putnamo stud. ateitininkių draugovės susirinkimas. Pagrindinis susirinkimo tikslas buvo, nors pavėluotai, paminėti Pax Romana ir šv. Tomo Akviniečio dieną. Šia proga buvo paruošti du referatai.

A. Kucinaitė supažindino susirinkimo dalyvius su Pax Romana, trumpai apibrėždama šios organizacijos veikimo priemones, tikslus bei ateitininkų vietą ir vaidmenį šioje organizacijoje.

N. Sabataitytė, remdamasi ištraukomis iš G. K. Čestertono raštų, sukūrė labai gyvą šv. Tomo Akviniečio vaizdą, atpasakodama kai kuriuos ryškesnius jo gyvenimo, bei asmenybės bruožus.

Po referatų sekė einamieji reikalai, kurių svarbiausias — Putnamo ateitininkių metinė šventė gegužės 17 d. Pasiskirsčiusios pasirūpinimo darbus ir suplanavusios daug įdomybių šventės rimtajai, meninei ir linksmajai pogramai, studentės baigė susirinkimą malda ir išsiskirstė pilnos entuziazmo padaryti šventę pasisekusią visais atžvilgiais.

gvp

Putnamo studenčių ateitininkių draugovė; iš k. į d.: A. Kucinaitė, R. Durickaitė, G. Pauliukonytė, N. Umbrazaitė, N. Sabataitytė, D. Žemaitytė, V. Liaugaudaitė, T. Ivaškaitė

MA SĄJUNGOJE

CHICAGOS ATEITININKŲ ŠVENTĖ

Balandžio 5 Jaunimo Centre Chicagos moksleiviai ateitininkai šventė savo metinę šventę. Dalyvavo Pr. Dielininkaičio, Šv. Jurgio, Šv. Kryžiaus, kun. Lipniūno, Marijos ir vysk. M. Valančiaus kuopų moksleiviai, jų tėvai ir svečiai.

Šventė pradėta iškilmingu vėliavų įnešimu ir Pr. Dielininkaičio kuopos vėliavos šventinimo iškilmėmis. Vėliavą šventino MAS Vakarų Apygardos dvasios vadas kun. V. Rimšelis, MIC. Vėliavos kūmai buvo: dantų gydytoja Joana Danilevičienė ir dr. J. Juozevičius.

Tuoj po iškilmių kun. V. Rimšelis, MIC, atlaikė mišias ir pasakė progai pritaikintą pamokslą apie vėliavos reikšmę, jos istoriją, atsidavimą ir pagarbą jai.

Pamaldomis pasibaigus, kun. V. Rimšelis, MIC, trumpai kreipėsi į iškilmingą pasižadėjimą duodančius. Apygardos sekretorė Birutė Kupčinskaitė perskaitė ištrauką protokolo, kuriuo jaunučiais keliami: Vytautas Narutis, Perkūnas Prapuolenis, Marija Šataitė, Danutė Vaičeliūnaitė ir Juratė Vaičeliūnaitė; jaunesniaisiais ateitininkais pakelti: Jurgis Akelis, Juozas Aleksandravičius, Rita Baranauskaitė, Marytė Blankutė, Elytė Brazdžionytė, Viktutė Brazdžionytė, Rimas Eigelis, Lidija Gorinaitė, Milda Gorinaitė, Vytautas Gorinas, Vita Griebelskaitė, Danguolė Ilgenytė, Gediminas Indreika, Rūta Jonynaitė, Teresė Juškevičiūtė, Donatas Kavaliūnas, Česlovas Kybartas, Danutė Laukaitytė, Elytė Laukaitytė, Rytis Matiukas, Marytė Narušytė, Jovita Normantaitė, Stasys Norvilas, Milda Pakalniškytė, Rima Pakeltytė, Regina Patlabaitė, Judita Pranickaitė, Patrimpas Prapuolenis, Romas Prenckus, Birutė Putriutė, Antanas Rauchas, Nijolė Simanavičiūtė, Regina Stasiulytė, Apolonija Šapalaitė, Vytautas Šimaitis, Sigita Šliažaitė, Romas Tervytis, Ramūnas Underys, Aušrelė Vaičeliūnaitė, Leonas Valaitis ir Irena Žičkutė.

Po iškilmingo pasižadėjimo jaunučiai gavo kryželį, o jaunesnieji moksleiviai ateitininkai — moksleivio ateitininko ženklelį.

MAS Centro Valdybos sekretorė ir egzaminų komisijos pirmininkė Irena Valaitytė paskelbė egzaminų davinius, kuriais remiantis vyresniais moksleiviais ateitininkas keliami: Zita Acelinaitė, Antanas Aleksandravičius, Sabina Barzdaitė, Irena Bendikaitė, Vida Bičiūnaitė, Alvidas Bičiūnas, Viktorija Binkytė, Dalia Chodeckaitė, Virginija Chodeckaitė, Aldona Čiupinskaitė, Ramutė Deksnytė, Liucija Sagarevičiūtė, Audronė Garbenytė, Sigita Grižaitė, Ričardas Grižas, Rita Jaraitė, Jūratė Juozevičiūtė, Ramunė Juozevičiūtė, Petras Kaufmanas, Nijolė Krivickaitė, Silvija Kulmatickaitė, Živilė Kulmatickaitė, Aldona Mališauskaitė, Kęstutis Norvilas, Danguolė Prišmantaitė, Janina Radvilaitė, Regina Rauckinaitė, Regina Razminaitė, Silvija Šimaitytė, Jonas Starkus, Romualdas Tervydis.

Ir taip visas tas gražus būrys, išlaikęs egzaminus ir davęs iškilmingą pasižadėjimą, pasipuošė moksleivių ateitininkų juostelėmis.

Ši šventės dalis užbaigta ateitininkų himnu.

Kadangi daugumas dalyvių buvo dar nevalgę, tai nereikėjo ilgai raginti pereiti į žemutinę salę prie stalų. Čia mus skaniai pavaišino p. Liulevičienė, padedama ponių Chodeckienės, Kazlauskienės ir Tričienės. Mūsų šeimininkės džiaugėsi, kad linksmai ir nuotaikingai virtuvėje darbavosi gražus būrys kun. Lipniūno kuopos berniukų ir mergaičių. Prie stalų patarnavo Marijos ir Šv. Jugio kuopų mergaitės. O mes visi valgėm ir dainavom, dainavom ir vėl valgėm.

Pusryčių metu į jaunuosius tarė žodį ir jų laimėjimais džiaugėsi MAS Vakarų Apygardos pirmininkė dr. Jone Meškauskienė. Chicagos skautų vardu sveikino psk. Vl. Vijeikis, MAS Centro Valdybos vicepirm. J. Žadeikis ir naujai pašventintos vėliavos kūmas dr. J. Juozevičius. Naujai pakeltųjų vardu širdingai kalbėjo I. Bendikaitė (Vysk. M. Val.) ir P. Kaufmanas (Lipniūno).

Kai jau buvome sočiai pasivaišinę, vėl susirinkom didžiojon salėn pasigėrėti kruopščiai paruošta ir turtinga programa. Štai ji: J. Aišcio "Tu esi" — M. Pakalniškytė, kankliavo trys sesutės Vaičeliūnaitės, Stanevičiaus "Arklys ir lokys" — trys broliukai Prapuoleniai, solo "Pavasario dainelė" — I. Žičkutė, Brazdžionio "Lietuva Tėvyne" — R. Jonynaitė, Durando valsą skambino M. Pakalniškytė, Binkio "Mano Rūtos" — J. Pranickaitė, "Našlaitėlė" — E. Kivėnaitė. Be to, Dielininkaičio kuopos mergaitės padainavo "Verkiantis smuikas" ir "Suk, suk ratelį....", išpildė tris plastikos numerius ir pašoko kubilą. Ta proga reikia padėkoti Dielininkaičio kuopai, kad savo dvigubos šentės proga taip praturtino ir pagyvino meninę programą.

Programai ir pusryčiams vadovavo dr. P. Kisielius. Jis pranešė ir linksmą žinią, kad margučių konkurso jury komisijos sprendimu pirmąją vietą laimėjo Marijos kuopa (Breighton P.), antrąją P. Kaufmanas (Lipniūno k.) ir trečiąją — A. Tričys (Šv. Jurgio).

Skirstėmės gerai nusiteikę. Vyresnieji džiaugėmės pasiektais rezultatais, jaunimas, pasisekimo paragintas, pasiryžęs našiam ir ištvermingam darbui.

Birutė Kupčinskaitė

PUTNAMAS VEIKIA

Putnamo Barboros Žagarietės kuopa, veikianti jau nuo 1951, kasmet didėja ir auga. Šiais metais jau yra dešimt narių ir septynios kandidatės (bendrabutyje iš viso yra 28 moksleivės). Visos narės yra gan aktyvios. Ir kodėl ne? Juk suvažiavusios iš visų Šiaurės Amerikos kampų, turi patyrimo iš kitų kuopų veiklos, tai ir čia nesnaudžia. O veikimo čia būna visokio.

Vasario 23 susirinkime turėjom svečią — Ses. M. Benediktą, kuri skaitė paskaitą apie moterį — taikos skleidėją. Paskaitoje buvo iškelti du pagrindiniai klausimai: kas yra moteris ir kokia jos paskirtis.

Moteris yra šeimos širdis. Kaip žmogus ji lygi vyrui. Ji gali dirbti, jeigu tai nesusikerta su jos tikra paskirtimi — motinyste. Kiekviena moteris turi būti motina. Tokia yra jos prigimtis. Jos svarbiausia savybe yra jos pajėgumas pilnai atsižadėti, pilnai atsiduoti kam nors ir jaustis reikalinga.

Jūs galite klausti, kaip kiekviena moteris turi būti motina? Kas atsitinka su vienuolėmis ir su tom, kurios niekad neišteka, niekad neturi savo vaikų? Argi jos neišpildo savo paskirties?

Yra dvasinė ir fizinė motinystė.

Fizinė motinystė yra auginti savo vaikus ir būti idealia šeimos motina, nes nuo jos meilės ir priklauso vaikų laimė.

Dvasinė motinystė yra motinystė platesne prasme. Seselės ir pasaulietės, kaip Mother Cabrini, Florence Nighitngale ar Clara Barton, moti-

ATOSTOGOS LIETUVOJE

Greitai baigsis mokslo metai. Jau laikas pagalvoti, kur pailsėsi ir naudingiau praleisi laiką. Tau į pagalbą ateina MAS Vakarų Apygarda, kuri rengia 3 savaičių vasaros stovyklą ARKF stovyklavietėje (Dainavoje), Manchester, Mich. Stovykla prasidės birželio 20 ir baigsis liepos 11 Ji rengiama visam lietuviškam jaunimui nuo 8 iki 12 metų.

Prie Spyglio ežero, lyg mažam Lietuvos kampelyje, skambės lietuviškas žodis, daina ir giesmė. Čia akivaizdžia forma bus perduota lietuviškos tautosakos lobynas, praeities didybė, tėvynės gožis. Čia ir sporto aikštėje bus bandoma 'diegti tikrojo sportininko idealai. Kur dar maudymasis, vakaro laužai! Visai programai vadovus prityrę asmenys.

Registruokitės tuoj pat, nelaukite paskutinės dienos. Palengvinkite rengėjams darbą. Stovyklos mokestis 60 dol. trim savaitėm. Kelionė iš Chicagos į abu galu 1 dol.

Registruotis pas kuopų globėjus, valdybą. Registracijos persiunčiamos: J. Buikus, 8025 Logan St., Detroit 9, Mich. Chicagos jaunimas registrcijas persiunčia: A. Eivienė, 6335 S. Whipple St., Chicago 29, Ill. Registruojantis nurodoma vardas, pavardė, adresas ir telefonas, amžius ir skyrius.

Smulkesnės informacijos bus skelbiamos Drauge.

Iki pasimatymo sovykloje
Jūsų

MAS Vakarų Apygarda

---

nystės jausmą praplėtė plačiau. Jų motiniška meilė nesiribojo ties savo vaikais, o apėmė net žmonijos dalį.

Egoistės moters gyvenimas yra visiškai tuščias, — ji nieko nemyli, ir niekas jos nemyli. O moters laimė glūdi visiškame savęs atsidavime kitiems. Ji negali gyventi sau, nes ji yra ne tik šeimos, bet ir pasaulio širdis. Nuo jos priklauso pasaulis, nes joje yra tie jausmai, kurie turi atvesti pasauliui taiką, sugyvenimą, ramybę. Jei ji nėra taikos skleidėja, ji bus griovėja viso, kas gražu ir šventa. Marija, Taikos Karalienė, yra tobulos motinos pavyzdys.

Šiais metais mes turim labai gerą pirmininkę ir puikią valdybą — mums net pailsėti duoda tarp susirinkimų. Na, pagaliau, kovo 17 vėl buvo sušauktas susirinkimas. Jis buvo įdomus tuo, kad pagrindinis punktas buvo diskusijos. Ses. M. Paulė, pamačius mūsų "veiklumą" diskusijose, nutarė pagilint mūsų mokslą šioje srityje. Ji mum aiškino, kad diskusijos yra svarstymas bei savo nuomonių išreiškimas kokia nors tema.

Einant į diskusijas, reikia atsinešti: atvirą norą ko nors naujo išmokti; kovingą nuotaiką ir diskusijų metu pajėgti neutraliai atrasti netikslumus ir reikalauti įrodymų; toleranciją; per diskusijas trumpai ir aiškiai išreikšti savo nuomonę; tiesumą — nebijot prisipažinti, kad klysti, ir pakeisti savo nuomonę, jei, kas kitas yra teisingas.

Toliau buvo praktika — diskutavom apie gyvenimo karjerą.

Diskusijose buvo iškelti įvairūs klausimai: kas yra karjera, kokios yra karjeros, kaip pasirinkti karjerą, pasiruošimas karjerai ir t.t.

Diskusijų įkarščiui dar nebaigus kaip reikiant atausti, kovo 22 buvo vėl sušauktas susirinkimas (mat pagalvojus apie Velykas, ir valdyba pasidarė veiklesnė). Šį kartą buvo paminėti vysk. K. Paltarokas ir arkiv. J. Skvireckas.

Apie vysk. K. Paltaroką referatą skaitė Sigutė Kavaliūnaitė, o apie arkiv. J. Skvirecką — Regina Petrikonytė.

Sigutė K.

BALTIMORĖ

Išvyka į planetariumą

Baltimorės moksleivių ateitininkų St. Šalkauskio vardo kuopos jaunesniųjų būrelis padarė išvyką į Baltimorės planetariumą kovo 19 d. vakare. Ten buvo pademonstruota, kaip žvaigždės teka, leidžiasi, kokie yra žvaigždynai ir kaip saulė juda tarp žvaigždžių. Be to, šalia planetariumo yra įvairių fizinių reiškinių parodą. Ten būrelio nariai praleido gerą valandą, nes buvo labai įdomu.

Klemensas Mikalomis

LOS ANGELES

Los Angeles moksleiviai ateitininkai balandžio 12 turėjo savo steigiamą susirinkimą. Kuopą sutiko globoti Dalilė Valančiūtė-Polikaitienė, kurios pastangomis susirinko gražus moksleivių būelis.

Paaiškinus ateitininkų tikslus, buvo tartasi dėl tolimesnio veikimo ir išrinkta kuopos valdyba, kurion įeina: Birutė Reivydaitė, Giedrius Karalius ir Saulė Brazdžionytė. Viskas praėjo labai draugiškoj nuotaikoj, ir visi laukiam sekančio susirinkimo.

S. B.

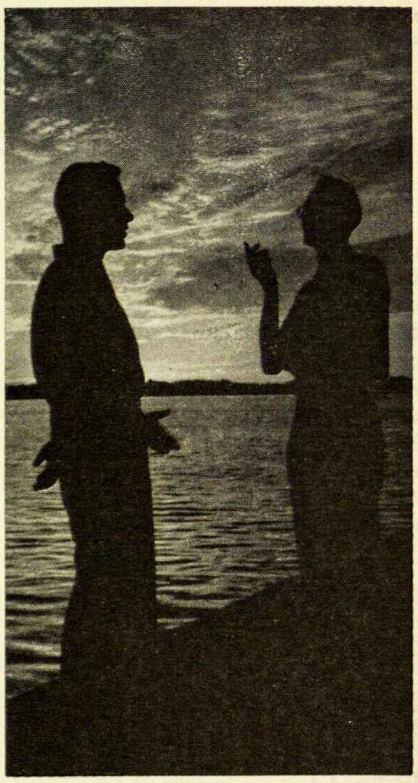

V. Kleiza, MAS Centro Valdybos pirmininkas (dešinėje) prie Spyglio ežero laukia vasaros atostogų

PIRMĄ KARTĄ

MAS Centro Valdyba rengia 2 savaičių vasaros stovyklą š. Amerikos Vakarų ir Rytų Apygardų bei Kanados vyresniesiems ateitininkams (pradedant aštuntu skyrium pradžios mokyklos ir baigiant ketvirtąją klase augštesniosios) ARKF stovyklavietėje, Manchester, Mich. Stovykla prasideda liepos 26 ir baigsis rugpiūčio 8.

Paruošta naudinga ir įvairi programa. Lietuviškoje aplinkoje ir nuotaikoje linksmai praleisite 2 savaites. Vadovaus patyręs asmenys. Stovyklos užbaigimui sulauksime daug svečių studentų ir sendraugių ateitininkų ir padarysime įžangą į ateitininkų jubiliejinius metus. Mokestis 40 dol. už dvi savaites. Registruotis pas kuopų globėjus ir valdybas. Registracijos persiunčiamos: Vaclovas Kleiza, 728 S. Fairfield Ave., Chicago 29, Ill. Nurodoma vardas, pavardė, adresas, telefonas, amžius. Smulkesnės žinios bus skelbiamos Drauge. Registruokitės anksčiau, nelaukite paskutinės dienos.

Iki pasimatymo stovykloje
Jūsų

MAS Centro Valdyba

Porferijus Sigosas

RINKIMAI

Besiartinant Liet. Studentų Sąjungos rinkimams nutariau apklausinėti studentų, kaip jie balsuos. Tai padaryti labai gera proga buvo per studentų Finis Semestri. Tenai, pamatęs vieną kolegą, stovintį prie bufeto, nieko nelaukdamas priėjau prie jo ir tariau, "Sveiks kolega. Ar galėtum man pasakyti, kaip balsuotum, jeigu L. S. S. rinkimai būtų šiandien?" Kolega vienu ilgu gurgšniu užbaigė bokalą ir, jį padėjęs ant stalo, tarė: "Labai paprastai, padėdamas kryžiuką prie pavadės žmogaus, kuris man labiausia patinka".

"Taip, taip," — atsakiau, — "bet už kurios organizacijos sarašą balsuotum šiandien?"

"Šiandien, eh?"

"Taip, šiandien."

"Ar šiandien jau truputį ne pervėlu balsuoti?" — paklausė kolega, mėgindamas pamatyti laikrodį po rankove.

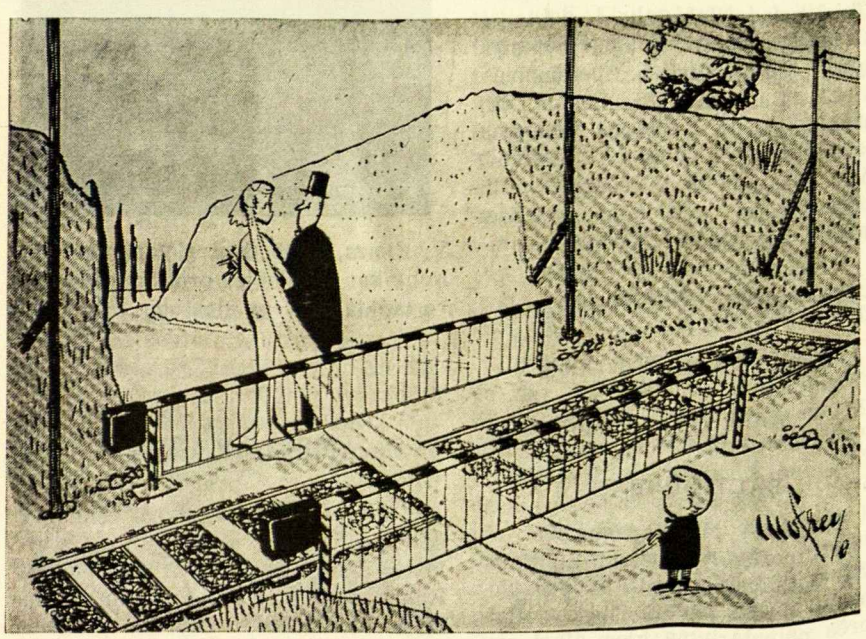

O ką man daryti?

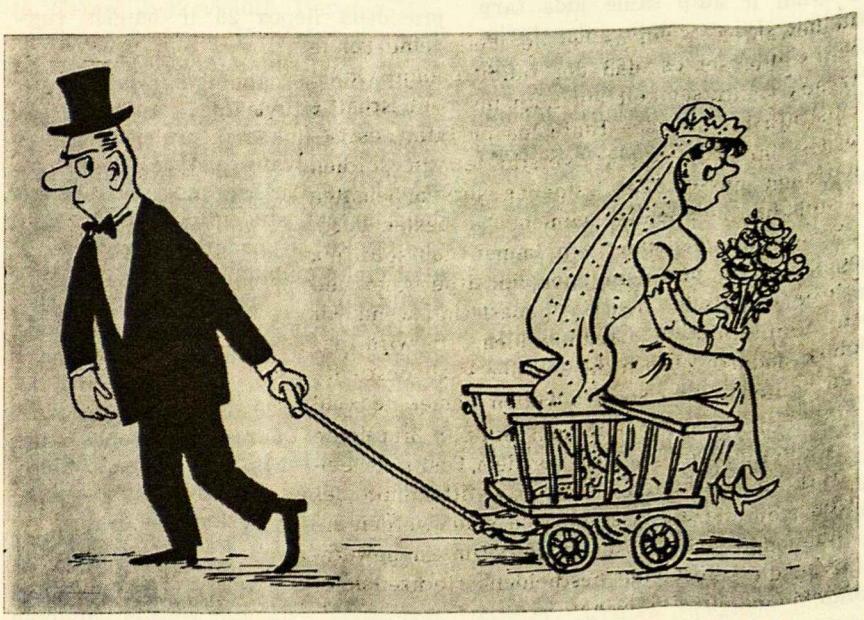

Povestuvinė kelionė pažadėtu automobiliu

"Nu, bet jeigu būtum balsavęs šį rytą, už kurį sąrašą būtum balsaves?"

"Kokį pasirinkimą aš turėjau?"

"Atleisk, kolega," — tariau, nusivylęs, — "daugiau paties netukdysiu" — ir sukausi eiti...

"Visai netrukdai", — jis tarė, griebdamas man už rankovės. "Kaip tik darosi visai įdomu. Nu, pasakyk, kokį aš turėjau pasirinkimą šį rytą".

"Yra trys sąrašai: ateitininkų, skautų ir santariečių. Už kurį balsuotum?"

"Aš maniau, kad aš jau balsavau šį rytą".

"Nu, gerai, gerai, tai už ką balsavai šį rytą?"

'O už ką tu balsavai?"

"Aš tavęs klausiu."

"O aš tavęs. Lygioms, gerai?"

"Aš neutralus, už jokį sąrašą nebalsavau," — pasakiau jam.

"Aha, neturi drąsos išreikšti savo įsitikinimų," — tarė jis su visiška panieka ir nusisukęs užsisakė bokalą vokiško alaus. Tačiau dabar aš jau buvau užsispyręs.

"Tai kaip, pagaliau, tu balsuotum?" — sušukau, — "už ateitininkus, skautus ar santariečius?"

"Koks ateitininkų kandidatas?" — paklausė jis ramiai.

"Nesvarbu kandidatas. Tik pasakyk, kokį sąrašą tu remtum?"

"Nežinodamas, ką jie darys, negalėčiau pasakyti".

"Tai tave parašysiu kaip neapsispendusį," — tariau ir vėl nusisukau eiti.

"Ei," — sušuko jis, — "kaip tai neapsisprendusį?"

"Tu man nedavei tikslaus atsakymo."

"Klausk, gausi tikslų atsakymą."

"Nu, gerai, už ką tu balsuotum: už skautus, santariečius ar ateitininkus?"

Jis susimąstė valandėlę, tada apsidairė ir prisilenkęs pašnibždėjo man į ausį. Aš užsirašiau ir laimingas ėjau šalin, kai užgirdau jį tyliai juokiantis ir sakant padavėjui, kuris statė jam alaus bokalą:

— "Tas žmogus ten gavo mano balsą, bet pamiršo paklausti mano pavardės. Pamatysi, jis tuojau grįš atgal".

ŠACHMATAI

Rašo K. MERKIS

Mūsų jaunuolių laimėjimai. Gediminas Šveikauskas, Bostono Lietuvių šachmatų komandos dalyvis ir Harvardo univ. studentas, balandžio 24-26 d.d. Bostone laimėjo antrą vietą N. Anglijos šachmatų mėgėjų varžybose, sukoręs 5-1 taškų. Šiose varžybose puikiai pasirodė ir kitas 14 metų lietuviukas Algis Makaitis. Jis pririnko 4-2 taškų. Šveikauskas ir Makaitis buvo apdovanoti Amerikos šachmatų federacijos prizais.

Chicagoje pasižymi V. Palčiauskas, 17 metų amžiaus. Jis įkopė į Amerikos šachmatų ekspertų klasę. Praeitą mėnesį laimėjo Chicagos Neries atrankos šachmatų turnyrą. Dalyvavo šachmatų varžybose, Detroite, sportinių žaidynių metu. Čia rasite jo puikią partiją laimėtą iš V. Kutkaus, Detroito Kovo. Baltais lošė V. Kutkus, juodais Palčiauskas, pasirinkęs Nimzo-indišką apsigynimą.

1.d4 Žf6 2.c4 e6 3.Žc3 Rb4 4.Rd2 d5 5.e3 0-0 6.Žf3 c5 7.d:c R:c5 8.c:d5 e:d5 9.Žb5 Žc6 10.Rc3 Že4 11.a3 Ve7 su tikslu paremti žirgo auką f2 langely ir karalių išvyti į laukus. Pėstininkas d5 paliekamas neapgintas. 12.V:d5? (Reikėjo lošti Žbd4, kad stabdytų galimą žirgo auką) 12...Bd8! (Juodieji išveda naują figūrą į kovą, drauge nustumdami valdovę į nevykusį lauką). 13.Va2 Ž:f2!! 14.K:Ž V:e3+ 15.Kg3 Vf2+! 16.Kf4 Re3+! ir karalius vejamas į mirties laukus. 17.Ke4 Re6 18.Žbd4 R:V 19.B:R Ž:d4 20.Rc4 Be8+ 21.Že5 B:Ž+! 22.K:B Vf5+ 23.Kd6 Bd8+ ir baltieji pasidavė, nes išsigelbėjimo nėra.

Diagramoj padėtis po 11...Ve7, kuri ateina paremti numatytą žirgo auką.

V. Palčiauskas

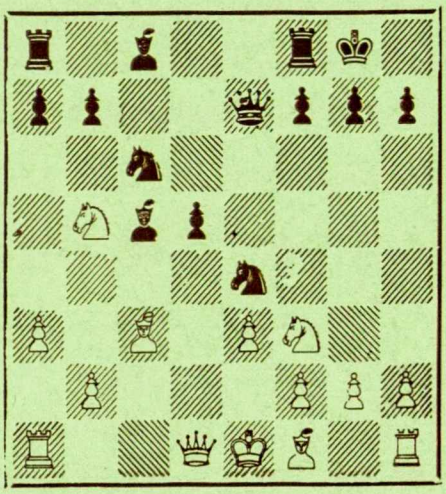

V. Kutkus

Kitų kraštų ateitininkams Ateities prenumeratai apmokėti aukų atsiuntė:

Po 6.00 dol.: Hamiltono (Kanada) vyresnieji ateitininkai, dr. J. Karvelis, Chicago, Ill., dr. Vl. Kaupas, Detroit, Mich.

Po 5.0 dol.: Iz. Stankaitienė, Rochester, N.Y., Bern. Žukauskas, Philadelphia, Pa., P. Pažeriūnas, Melrose Park, Il.

Po 3.0 dol.: Kan. J. B. Končius, Nyack, N.Y., kun. P. Totoraitis, Newark, N.J., B. Valadka, Chicago, Ill., kun. A. Paškevičius, Moodus, Conn., J. Žadeikis, Chicago, Ill. Z. Prūsas, Chillicothe, Ohio.

Po 2 dol.; Gr. Budytė, Chicago, Ill., Vyt. Kazlauskas, Chicago, Ill.

Po 1.00 dol.: E. Žilionis, Cleveland, Ohio, Tėv. B. Rutkauskas, O. P., Boyce, La., kun. J. J. Valantiejus, Waterbury Conn., A. Tamulionis, Cleveland, Ohio

Ateičiai paremti aukų atsiuntė:

Patersono MA vysk. M. Reinio kuopa — 10.00 dol.; Chicagos ateitininkų kaukių baliaus pelno — 2.0 dol.; Lietuvių Katalikių Moterų Sąjungos Kanados centro valdyba —1. dol.

Garbės prenumeratoriai 1959 m.:
Vysk. V. Padolskis, Roma, Italija
Kun. P. Totoraitis, Newark, N. J.
Kun. Pr. Geisčiūnas, Fromb. Mont.
Bronius Polikaitis, Detroit, Mich.
Kun. Aleks. Norius, Brooklyn, N.Y.
Alfonsas Karklius, Cleveland, Ohio

Visiems už paramą labai nuoširdus ačiū.

Ateities administracija

Ateitininkų Šalpos Fondui šalia nario mokesčio dar aukų atsiuntė: Prel. P. Juras — 25.0 dol., dr. Jurgis B. Balčiūnas — 20.0 dol.; dr. Ant. Razma — 20.00 dol.; dr. P. Žemaitis — 10.0 dol.; dr. Vyt. Vardys — 1.00 dol.; A. Alkaitis — 1.00 dol. ir kun. J. Gabys — 1. dol.

Nuoširdžiai dėkoja

AšF Valdyba

★ ★

Sibiro lietuvių maldaknygė

MARIJA, GELBĖKI MUS

geriausia dovana visiems.

Jos kaina tik $1.00.

Užsakymus siųsti:

ATEITIS
916 Willoughby Ave.,
Brooklyn 21, N. Y.

★ ★

Ar jau turite įsigiję?

Prof. St. Šalkauskio
ATEITININKŲ IDEOLOGIJA
$3.00

ŠV. PIJUS X
Ateitininkų Sąjūdžio įkvėpėjo gyvenimas
$2.00

Alfos Sušinsko
JAUNYSTĖS MARŠAS
$1.00

užsakymus siųskite:

ATEITIS
916 Willoughby Ave.
Brooklyn 21, N. Y.

ALp(LKA)1786
1959, Nr.5

ATEITIS, GEGUŽIS, NR. 5
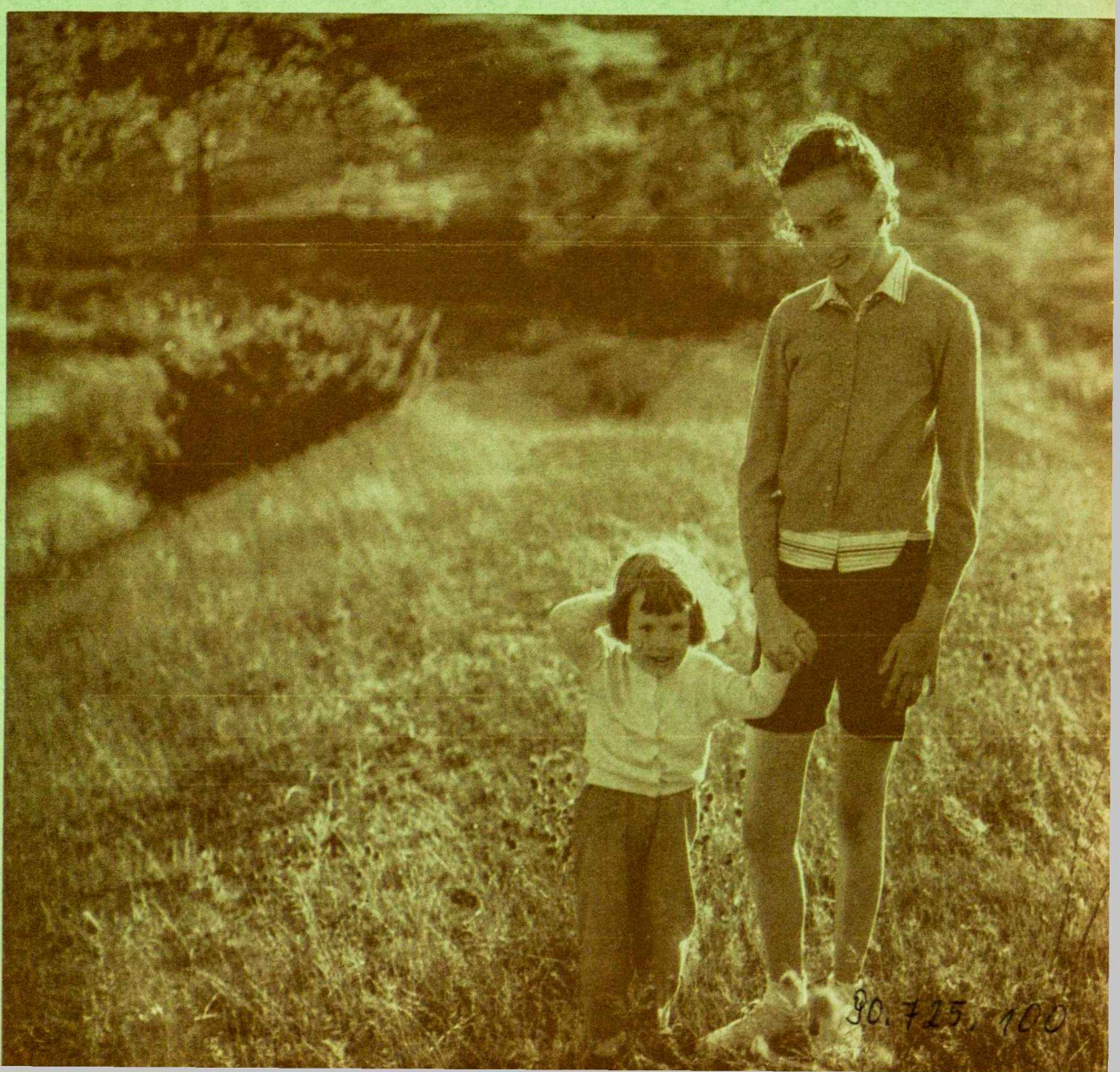
PAVASARIO PIEVOJE. Nuotr. Vytauto Valaičio